

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 27

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

«Όσα δὲν φθάνει ἡ ἀλεπού...»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΗΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ *κατ. 147 p*

ΗΜΕΡΟΜ. 20.8.85

ΑΡΙΘ. 38338

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,”

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'— ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α

ΤΜΑΕΦ. 1016

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΣΕΞΕΛΙΔΟΣ

ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΙΣΕΞΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΕΠΤΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

*Εσωτερ. - Ρουμανίας έτησία Δρ. 20 *Εσωτερ. - Ρουμανίας έτησία Δρ. 6
*Εξωτερικού > 22 *Εξωτερικού > 8

*Ελάμνην εις τὸ ἥμισυ. — Προπληρωτέα ἄνευ ἐξαιρέσεως.
Γράμνην ἀπαράδεκτοι.

Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολή καὶ πᾶν ἔμβλημα δεόν νὰ ἀπευθύνεται οὕτω:
Κύριον Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΝ, Διευθυντὴν Ἰδιοκτήτην «Εἰκονογραφημένης»
Οδὸς Λέκα 21Α Ἀθήνας.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Με τὸ δυστύχημα τῆς «Ἀγγελικῆς», ἄλλο ἓνα ὀδυνηρὸν πλήγμα ἐδόνησε τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν. Καὶ ὁ κάλαμος τῶν πατριδοκαπήλων, ὡς δηλητηριώδους μάκαιρα δολοφόρου, εἶρε πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐγγίσῃ τὴν αἱμάσουσαν πληγὴν, προσπαθοῦσα νὰ τὴν δηλητηριάσῃ. Κροκοδείλια δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ ἡμέρας, μεμιγμένα με τὸν ὀχετὸν τῆς ἀντεθνικῆς δράσεώς των. Καὶ ἀφοῦ ἀπεκάλεσαν «ἄτιμον» ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κράτη τῆς Εὐρώπης, τὸ μέχρι σήμερον ἀποδεικνυόμενον καὶ τὸ ισχυρότερον, χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν των, ὅτι ἡ πατρίς μας, εἶναι ἓνα μικρὸν κράτος, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ θὰ ἔχῃ ἀνάγκη τῶν ισχυρῶν, ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐγκαλέσουν τὴν δυστυχὴ Ἑλλάδα ὡς Μήδειαν σφάζουσαν τὰ τέκνα αὐτῆς. Ἀνυστόλως καὶ προδοτικῶς φερόμενοι, κατηγόρησαν, ὅτι Γερμανικὸν ὑποβόρχιον, ὑποθαλαπτόμενον καὶ τροφοδοτούμενον παρ' αὐτῆς, ἐτροπίλλισε τὸ Ἑλληνικὸν ἀντιόπλοον.

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἰς τὸ συμβάν, ἐπέχυσεν ἤδη τὸ ἄνρον ἄλλα καὶ κανονικὸν τῆς φῶς, ἀλλὰ αὐτοὶ ἀπεδείχθησαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἄνευ τῆς ἰουτῆς των. Οἱ γνωστοὶ σκοποὶ των ἀνεφάνησαν γυμνοί, ὡς ὁ ἥρως τοῦ Διόσκου, προκαλέσαντες τὴν ἀπέχθειαν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Τὸ ψεύδος καὶ ἡ ἰδιοτέλεια διήρξαν πάντοτε οἱ δύο φανοὶ τῆς πορείας των, ἀνὰ τὰς βρομερὰς καὶ δυσώδεις δόδους τῶν προδοτικῶν ἐνεργειῶν των. Προσπαθοῦντες νὰ ἐξαγνισθοῦν ἀπέναντι ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐτροφοδοτοῦν με κακοήγη ψεύδη ἐπὶ δύο ἐτη, δὲν ἐδυσκολεύθησαν νὰ ραδιοεργήσουν τὴν πατρίδα των.

Ὁ Ἑλληνικὸς ὁμὸς λαὸς μειδιᾷ εἰρωνικῶς πρὸς τῆς λυσσώδους αὐτῆς ἀναισχυντίας, τῆς μὴ σεβομένης πρὸς πολὺ οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον. Καὶ μειδιᾷ, διότι παρήλθε πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου τὸ συνέδριον τῆς Βουλῶν, ἀφῆρεσαν ἀπὸ τὴν ἐχιδνὰν τὸν δηλητηριασμένον ὀδόντα. Ἀβλαβῆς πλέον, περιστρέφεται περὶ αὐτὴν ἡ βδελυρὰ ἐχιδνόμορφος πατρία. Ἐὰν ὁμὸς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς περιφρονητικῶς μειδιᾷ, ὁ κ. εἰσαγγελεὺς δεύει νὰ δράσῃ.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

13 — 20 Ὀκτωβρίου.

Οὐδὲν νεώτερον πολεμικὸν γεγονός ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ λήσασα ἑβδομάς γενικωτέρας σημασίας. Εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, αἱ κατὰ τὰς παρελθούσας ἑβδομάδας σημειωθείσαι σφοδραὶ ἐπιθέσεις τῶν Ἀγγλογαλλικῶν στρατευμάτων ἐσταμάτησαν, περιορισθεῖσαι εἰς

τοπικὰς μόνον ἐπιθέσεις καὶ εἰς καθημερινὰς ἀνιμαχίας καὶ μεμονωμένας μονομαχίας πυροβολικοῦ, μὴ δυναμένας νὰ ἔχωσι συνετείας ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀγῶνος. Ἀπὸ τὸ Ρωσσικὸν μέτωπον οὐδεμίαν εἴδησιν ἔχομεν, φαίνεται δὲ ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἔπαυσαν αἱ ἐπιθέσεις τοῦ μετώπου τούτου νὰ ἔχωσι σημασίαν. Ἐξ ἄλλου, αἱ ἐπιθέσεις τῶν Γερμανῶν εἰς τὸ Ρουμανικὸν μέτωπον διεκόπησαν, φαίνεται δὲ ὅτι οἱ Γερμανοὶ θὰ χρησιμοποιοῦσιν τὸ διάστημα τοῦτο εἰς προπαρασκευὴν νέας ὀρμητικῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῶν Ρουμάνων, πρὸς τελείαν αὐτῶν κατασύντριψιν.

Γενικῶς δὲ παρατηρεῖται στασιμότης τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ πάλιν εἰς ὅλα τὰ μέτωπα, στασιμότης, ἥτις παρατείνει τὸν πόλεμον ἐπ' ἄοριστον, μὴ μεσολαβοῦντος γεγονότος σημαντικοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ δυνήθῃ νὰ προσδώσῃ τὴν νίκην, εἴτε εἰς τὴν μίαν, εἴτε εἰς τὴν ἄλλην τῶν διαμαχομένων Εὐρωπαϊκῶν ὁμάδων, νικητοῖαυτην, ὥστε νὰ δύναται νὰ τερματισθῇ ὁ μεγάλος ἀλληλοσπαραγμός.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Νὰ λοιπὸν ποῦ ἔγινε καὶ μία ἐρωτικὴ ἀπαγωγή ἐπιτέλους μέσα εἰς τὴν καταθλιπτικὴν πεζότητα, ποῦ διερχόμεθα τὰς ἀθλίας αὐτὰς ἡμέρας. Μία ἀπαγωγή, ἡ ὁποία ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ ἐποχὴ, ποῦ τὰ βασιλόπουλα ἐπαίρνουν τὶς ἐμορφες πτωχὲς κοπέλλες, ὑφίσταται πάντοτε εἰς τὴν αἰσθηματικὴν ζωὴν καὶ ὅτι τὸ ἄθλιον παιδί τῆς Ἀφροδίτης δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ τὶς παραδοξότητές του. Ἡ ἀπαγωγή κατέληξεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, ὅπου τὰ πτωχὰ θύματα τοῦ ἔρωτος ἐσύθησαν ἀπὸ τὰ σκληρὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας. Ἀλλὰ ἀξίζει νὰ γίνῃ ἰδιαίτερος λόγος διὰ τὸ γεγονός, ποῦ ἀποδεικνύει ὅτι καὶ εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν ποῦ ζῶμεν σήμερον, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ μὴ κανονίζῃ τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις καὶ τὰ αἰσθηματικά τοῦ χόρημα, ὁ Παντοκράτωρ αὐτὸς τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ἡ νεαρὰ κόρη, ἡ ὁποία καὶ ἀνεξάρτητος καὶ πολυφρονος εἶναι, ἠγάπησε τὴν λεβεντιὰν καὶ τὴν ἐμορφιὰν τοῦ πτωχοῦ βιοπαλαιστοῦ. Τὶ σημασία ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν δι' αὐτὴν τὰ χρήματα, ὅταν εὗρισκε τὸν νέον ποῦ ἐσηματίσεν εἰς τὰ ὄρατα παρθενικά δεικτὰ τῆς; Τὸ ζήτημα εἶναι τώρα, ἂν οἱ κοινωνικοὶ νόμοι ἀφίσουν τὸ αἰσθηματικόν, νὰ καταλήξῃ ἐκεῖ ποῦ πρέπει.

Τί κακὸ εἶναι αὐτὸ ποῦ γίνεται πάλιν ἐφέτος με τὰς δραματικὰς σχολάς; Ἀνοίγουν ἄλλαι πέντε τουλάχιστον, προστιθέμεναι εἰς τὰς ἄλλας τόσαι ποῦ ὑπάρχουν. Ἀλλὰ με ὅλον τὸν πολλαπλασιασμόν τους δὲν βλέπομεν ἀποτελεσματικὰ. Λοιπὸν ἀποτέλεσμα δὲν πιστεύω νὰ θεωρῇται ἡ ἐξόδος ἀπὸ τὰς σχολὰς αὐτὰς νέων καὶ νεανίδων, ποῦ νὰ ἐπιδεικνύονται κατόπιν εἰς τὰς συγκεντρώσεις καὶ εἰς τὰς κοσμικὰς συναθροίσεις, ὡς ἀπόφοιτοι μὴ ἀπὸ τὰς σχολὰς. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ φανῇ ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν καὶ ἀπὸ ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον κατὰ καλὸν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον. Καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ δὲν ἐφάνη μέχρι τῆς ὥρας. Κανεὶς καλλιτέχνης, ἀπὸ τὴν σωρείαν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, δὲν ἐπάτησε τὰ σανίδας τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς καὶ δὲν ἐδείξεν ἀνάστημα ἀπέναντι τῶν ἄλλων καλλιτεχνῶν, ποῦ στηρίζουν σήμερον τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον. Πιστεύετε, ὅτι εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐρωτοφάνησαν αἱ σχολαὶ τοῦ εἶδους τούτου δὲν πέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα στοιχεῖα ποῦ νὰ ἐμποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς στυλοβάται τῆς ἐξελισσομένης Ἑλληνικῆς σκηνῆς; Δὲν τὸ πιστεύω κατὰ ἄλλο συμβαίνει. Καὶ τὸ κατὰ ἄλλο αὐτὸ, πρέπει νὰ ἐξετάσουν καὶ νὰ εἰσέλθουν οἱ ἀρμόδιοι. Διότι ἐπὶ τέλους εἶναι καὶ ἄδικον νὰ ὑπάρχουν τόσαι ἰδικαὶ σχολαὶ καὶ νὰ μὴ παρουσιάζουν ἀποτελέσματα.

Οἱ Ἀθηναῖοι εὐρέθησαν ἀπροετοίμαστοι με τὴν προχθεσινὴν βροχὴν, ἄλλοι με τὰ καλοκαιρινὰ τους καὶ ἄλλοι με ψυχῶν. Ἰδίως αἱ Ἀττιδίδες, ποῦ εἶχαν βγῆ ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸν ἀτελείωτον συνηθισμένον ἀνὰ τὰ κατὰστάματα τῆς ὁδοῦ Ἐρμού περιπατῶν τους, ἠναγκάσθησαν νὰ παραμεινούν

ὅπου εὐρέθησαν. Μολαταῦτα ἐθεάθησαν εἰς τοὺς δρόμους πολλὰ κομψὰ καλοκαιρινὰ ὁμπρελλίνα, νὰ χύνουν τὸ χρώμα τους μέσα εἰς τὰς χονδρὰς σταγῶνας τῆς βροχῆς. Ἡ προχθεσινὴ βροχὴ ἐπίσης ἀπέδειξε τὴν σπάνιν τῶν ἄμαξων τῆς πρωτεύουσας. Μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς τροχιοδρομικῆς συγκοινωνίας, ἥτο ἀδύνατον νὰ εὗρη κανεὶς ἄμαξιν χωρὶς ἄνδρα, μολοντοὶ πλείστοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποῦ, ἀντὶ νὰ ζητήσουν καταφύγιον εἰς μίαν ἄμαξαν διὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὸ σπίτι τους, ἐξήτησαν προχειρὸν καταφύγιον, ὥς ὅτου περᾶσθαι ἡ μπόρα, μέσα εἰς τὰ κατὰστάματα καὶ ὑπὸ τὰς στέγας των. Ὅπως δὲ ποτε, ἡ προχθεσινὴ αἰφνιδία καταιγὶς μᾶς ἐθύμισεν ὅτι τὸ καλοκαίρι ἐφυγε πλέον.

Ἐξαελεύθη πάλιν εἰς τοὺς δρόμους τὸ τρελλόπαιδο τοῦ καιροῦ καὶ ἠγόλησε τοὺς διαβάτας, ὡς νὰ ἦτο τὸ πλέον αἰθαδὲς καὶ κακοανατεθραμμένο χαμίνι τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀσφάλτου. Ὑψώσε σκανδαλιστικὰ τὰ φουστάνια τῶν κυριῶν καὶ παρέσυρεν εἰς τὸν τρελλὸν χορὸν του τὰ καπέλα τῶν διαβατῶν καὶ ἐσχάσε τὰ πυκνὰ νέφη τῆς Ἀθηναϊκῆς σκόνης καὶ ἔσυρε τὰ κυτρινισμένα φθινοπωρινὰ φύλλα εἰς μανιὼδὴ χορὸν καὶ ἐσύρθη ἐπάνω εἰς τὰ κλαδιά τῶν δένδρων, συρίζον τὸ χαρακτηριστικὸν σφύριγμά του καὶ ἐτροπύσεν ἀνάμεσα εἰς τὶς χαμαμάδες τῶν σπιτιῶν καὶ ἐστρέφετο εἰς τὸ ἄπειρον τῆς ἀτμοσφαίρας, ὀρχοῦμενον τὴν δαιμονιώδη ὀρχησίαν του, ἄόρατον, αἶλλον, ἀσύλληπτον, περιφρονῶν καὶ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις καὶ τοὺς θυμὸς τῶν ἀρθρικῶν γεροντιῶν, ποῦ τοὺς ἀνερμίζει τὰ πτερὰ τῆς βελλάδας καὶ τὴν μανίαν τοῦ φρουροῦ χωροφύλακος, μυκτηρίζον, μετὰ σύριγμά του, κατὰ ἐκδήλωσιν δυσαρσείας καὶ ὀργῆς τῶν πολιτῶν ἐναντίον του, ὅπως τὸ χαμίνι μυκτηρίζει ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, θέτων τὸν ἀντίχειρα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς του.

Ἡ ἐρημία ἐγκατέστησε πλέον ὀριστικῶς τὸ παγερὸν βασίλειόν τῆς εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν, ἐκεῖ ὅπου καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἐφετερινῆς καλοκαιρινῆς περιόδου βομβοῦσεν ἡ πλέον ζωηρὰ κίνησις τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Ἡ γυῖλαις τῶν παραθύρων τῶν κομψῶν ἐπαυλῶν τῆς ἐκλείσθησαν ἐρηρικῶς, ἀπὸ τῆς ἐπελθούσης καιρικῆς μεταβολῆς καὶ τὸ φῶς ποῦ ἐλαμπύριζαν εἰς τὸ νυκτερινὸν στερέωμα τῆς ἀριστοκρατικῆς πλάς, ἐβρόσθησαν ἀπὸ τὰς πρώτας πνοὰς τοῦ χειμερινοῦ ἀνέμου ποῦ ἐστοροβίλισεν ἐπάνω εἰς τὴν ἑκτασίαν τοῦ ἡρεμοῦντος ὅρου, καὶ ἀπὸ τὰ πρώτα ρίγη, ποῦ συνώδευσαν τὴν παρουσίαν τῶν στατοχρῶμων νεφῶν ἐπὶ τοῦ Ἀττικοῦ Ὀρίζοντος. Ἡ βασιλεία τῆς πλάς ἔληξε πλέον ὀριστικῶς καὶ ἡ περιποιημένη ἑκτασίς τῆς ἐγκατελείφθη εἰς τοὺς ὀλίγους μονάζοντας λάτρεις τῶν ἡρέμων φαληρικῶν ἀπογευματινῶν.

Εἰς τὸ Λυκειὸν τῶν Ἑλληνίδων ἤρχισαν αἱ πρώται κινήσεις διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς χειμερινῆς περιόδου, ἡ ὁποία δὲν θὰ περιορισθῇ εἰς τὰ περυσινὰ, ὡς φαίνεται, προγράμματα, ἀλλὰ θὰ λάβῃ εὐνότεραν μορφήν. Καὶ πρώτα πρῶτα, ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀνοίξουν τὰ σαλόνια διὰ τὴν χειμερινὴν σαιζὸν ὅπου θ' ἀρχίσουν πάλιν αἱ συγκεντρώσεις τοῦ ὀρισμένου κύκλου ποῦ τὰς ἀποτελοῦν πάντοτε κατ' ἔτος, με ὀλίγας προσθήκας τῶν νέων προσερχομένων, μέσα εἰς τὰ κομψὰ σαλόνια τοῦ Λυκείου καὶ κατὰ ἀπὸ τοὺς χρυσοὺς χειμερινῶν ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων. Ἐπειτα, εἰς τὴν ὅλην κίνησιν θὰ προσδῶσθαι ζωηρότητα καὶ ἡ σειρά τῶν διαλέξεων ποῦ θὰ γίνωνται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Λυκείου, ἀπὸ διακεκριμένης χειριστρίας τοῦ λόγου. Ἐν γένει αἱ κυρίαὶ ποῦ ἀναμειγνύονται εἰς τὴν κοσμικὴν κίνησιν τῆς πρωτεύουσας, σκέπτονται νὰ δώσουν μεγάλην ὠθησιν εἰς τὴν ἐφετερινὴν χειμερινὴν κίνησιν.

ΓΛΕΝΤΙ...

*Ἡ ζωὴ νὰι μαρτύριο,
βάσανο, δηλητήριο...

Ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς καπνοὺς τῶν σιγαρέττων καὶ τὶς τρελλὰς σκέψεις, ποῦ στεροβιλίζονται σ' ἓνα παράξενο χορὸ πόθου καὶ τρέλλας κ' ἀνεβαίνουν ἔπειτα ψηλά, σὰν θυμῶμα τῆς νεότητος πρὸς τὴν μάγισσα θεὰ νύχτα, ξεγλιστροῦν μέσα στὸ σκοτάδι τὰ γέλοια τῶν διασκεδαστῶν...

Οἱ καπνοὶ τῆς σαμπάνιας, ποῦ σκοτίζουν τὸ μυαλὸ καὶ ῥίχνουν τὴν σάρκα στὴν ἀσυναισθητὴ ἀπόλαυσιν τῆς πρὸ ὀλιστικῆς ζωῆς, μοιάζουν μετὰ τὸ ἀνηπενθῆς νέκταρ τῆς τέρ-

ψεως, ποῦ ἀφίνει στὶς ψυχὰς τὸν πόνο ἀνίσχυρο, ναρκωμένο ἀπ' τὴ μαγεία τῆς ὁμέριμνης νεότητος... Τὰ ζευγάρια, ἀγκαλιασμένα, δὲν ἀκούνε παρὰ τὴ μουσικὴ τῶν παλμῶν, ποῦ γεννᾷ ἡ ὥραία συγκίνησις τῆς ἀπολαύσεως...

Κί ὁμὸς πέρα ἀκούονται, σὰν μιὰ παραφωνία, ἀπ' τὴν παλὰ φυσαρμόνικα οἱ θλιβεροὶ τόνοι ἐνὸς λησμονημένου βάλς:

*Ἡ ζωὴ νὰι μαρτύριο,
βάσανο, δηλητήριο...

Ἐνα παιδάκι, ντυμένο μετὰ κατὰ βρώμικα κουρέλια, τραγουδᾷ, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τῆς μάννας του, ποῦ παίζει τὸ παθητικὸ ὄργανο... Τὰ ματάκια του, νυσταγμένα ἀπ' τὴν κούρασι, κρατιοῦνται ἀθέλητὰ τοὺς ἀνοιχτὰ ἀπ' τὴ θέλησι τῆς ἀνάγκης... Κάπου - κάπου κλείνουν, γιὰ τὴ θαμπάνουν οἱ καπνοὶ τῆς τρελλῆς ἀπολαύσεως... Καπνοὶ... Ματιές, λόγια, ἀγκαλιάσματα, ξεφωνητὰ, ὅλα καπνοί, καπνοὶ τῆς σκέψεως, τῶν ματιῶν, ποῦ ἀέρας τοὺς ὁ χρόνος...

Ἡ μάννα τοῦ μόλις κρατᾷ τοὺς λυγμούς... Μὰ δὲν τὴν ἀφίνει ἡ φυσαρμόνικα νὰ κλάψῃ... Καὶ θάλεγε κανεὶς, πῶς μέσα στοὺς τόνους τοῦ συντριμμένου ὄργανου, μιεῖ μιὰ ψυχὴ, ἡ ψυχὴ τῆς δύστυχης γυναίκας... Τὰ δάκρυά της, τὰ κοκκαλιασμένα, πέρνονται ξέφυκα πάνω στὰ πληκτρα τοῦ ἄψυχου ψάλτη τοῦ Πόνου, τοῦ θρηνητοῦ τῆς ζωῆς... Καὶ τὸ παιδάκι τραγουδᾷ:

*Ἡ ζωὴ νὰι μαρτύριο,
βάσανο, δηλητήριο...

Τὰ γέλια ἀκούονται πρὸ τρανταχτὰ καὶ ξεφυχνε μέσα τους οἱ ἀρρωστημένοι τόνοι τοῦ λησμονημένου βάλς.

Σεοπαντίνες ἀγκαλιάζουν τὸ κενό, ποῦ πλημμυρίζουν οἱ καπνοὶ τοῦ γλεντιοῦ, καὶ σφυζήματα, ποῦ παίρνουν τὴν ὁρμὴ τῆς νεότητος, νὰ τὸ τραγουδῇ τῆς χαρᾶς, ποῦ πνίγει τοὺς τόνους του τὸ βάλς τῆς θλίψεως.

Μιὰ ἐμορφὴ κοπέλλα, μεθυσιμένη ἀπ' τὴ σαμπάνια καὶ τὸ χάσις τοῦ πόθου, γέρνει ἀπαλὰ στὸ στήθος τοῦ καθαρῆ-ρου τῆς καὶ τοῦ ψιθυρίζει γλυκὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς λιγωμένης καρδιάς!...

— Ἀχ! Τί τρέλλα! Τί ἐμορφὴ, τί γλυκεῖα ποῦ εἶναι ἡ ζωή!...

Ὅλοι γλεντοῦν καὶ γελοῦνε καὶ κανεὶς δὲν προσέχει τὸ ρακένδυτο παιδί τοῦ δρόμου καὶ τῆς δυστυχίας, μετὰ τὰ νυσταγμένα μάτια, ποῦ τραγουδᾷ τὸ θλιβερὸ λησμονημένο βάλς:

*Ἡ ζωὴ νὰι μαρτύριο,
βάσανο, δηλητήριο...

ΤΑΚΗΣ Ι. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Πειραιεύς.

“ΜΙΚΡΟΙ ΠΟΝΟΙ,”

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Κι' ἂς εἶχον φλόγα στὴ καρδιά μου τὴ πτοχή
τὰ λώλυκα ματάκια σου, σὰν με κοιτάζουν
κι' ἂς με πονῇ...

Ἀς θάλλῃ βαρυγῶμα ἡ μαύρη μου ψυχὴ,
ποκάμια κι' ἂν τὰ δάκρυα οὐκ ἐπαύουν!
« Ἀς πνίγεται μὲ ἀγάπ' ἀληθινή! »

Θάρρη καὶ μιὰ στιγμή γιὰ μένας γλυκεῖα,
ποὺ στὴ καρδιά μου θὰ σπαρῶσθαι ὅλο μῦθος
δὲ θὰ πονῇ...

Κ' ἡ φλόγα τῶν ματιῶν σου ἡ μουσικία,
μὲ μιὰ χαρὰ τότε θ' ἀπλόνηται τριγύρω!
Νικαίει μὲ ἀγάπ' ἀληθινή!

Ἀθήνα.

ΤΑΚΗΣ

Εἰς τοῦ Ζαχαράτου:

— Τὶ τύπος αὐτὸς ὁ γιατρός Ζ. δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ διαδήλωση.

— Ἐπαρσένες ὁμὸς, ὅτι δὲν ἔχει φωνάξῃ οὔτε ἓνα «ζήτω»!

— Μὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύει τὸ ἐπάγγελμα.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενον)

Στανύ. — Θὰ τὸν ἀποφύγετε σήμερα, θὰ σὰς γοητεύσῃ καὶ θὰ σὰς ἐλκύσῃ αὐριο. Τὸ λαμποκόπημα τοῦ ἀνθρωπίνου πάθους εἶναι μέσα μας, τὸ μπλὲ λαμποκόπημα τοῦ ζωντανοῦ ρευστοῦ, ποῦ κυκλοφορεῖ μέσα εἰς τίς φλέβες μας, μέσα εἰς τίς μυστηριώδεις κλωστὲς τῶν ὀντων μέχρι τῶν κέντρων τῆς εὐαισθησίας καὶ τῆς θελήσεως. Ὑπάρχουν γυναῖκες, ποῦ μέσα τους δὲν υφίσταται τίποτε· ναοὶ ἄδειοι, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τοποθετήσῃ τὴ θρησκεία. Ἀλλὰ ἡ θρησκεία ἢ ἰδική σας δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σύμβασις, μιὰ προφύλαξις, μιὰ ἐπιπροσθεσις... Εἶναι μιὰ θρησκεία, ποῦ δὲν εὐρίσκεται μέσα εἰς τὰ ἐπιπλά της καὶ ποῦ κατέχει παρανόμως τὴ θέσι μᾶς ἄλλης, τὴ θέσι τοῦ ἀνδρός· γιατί δὲν εἰσθε καὶ σεῖς, παρὰ μιὰ ἀληθινὴ γυναῖκα.

Μπερνάρντιν (ἀγωνιζομένη). — Ὅχι, ὄχι!... Ἀπατάσθε!...

Στανύ. — Μιὰ ἀληθινὴ γυναῖκα, σὰς λέγω, καὶ ὄχι ἓνα αὐτόματο τερατῶδες καὶ παγωμένο, ποῦ δὲν ἔχει ἀπὸ τὴν γυναῖκα παρὰ μόνο τὰ μειδιάματα, τὰ βλέμματα, χωρὶς νᾶχη καὶ τὴν καρδιά. (τὴν σύρει κοντά του, παρὰ τὴν ἀντιστάσιν της). Ἰδοὺ λοιπὸν σεῖς, δλόκληρη ἐσεῖς!... Νὰ βγῆτε ἐπάνω ἀπὸ τὸ χελώνιον σας, ζωντανή! ἀνθρωπίνη!... Ὑφίστανται μόνον ἐκεῖνοι καὶ ἐκεῖναι ποῦ ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ λέξις τοῦ θαύματος αὐτοῦ σὰς ἀνεβαίνει εἰς τὰ χεῖλη!

Μπερνάρντιν (συντετριμένη). — Ἀ! σταθῆτε, προσέξατε!... Τὸ λάθος...

Στανύ, (σφίγγων περισσότερον αὐτήν). — Σὰς τραβά... ἡ ζᾶλη τοῦ ἁμαρτήματος προστίθεται στὸ ἄλλο... καὶ ὅλη σας ἡ ἁγιόσνη κατρακυλᾷ, ὑπὸ τὴν ὥθησιν τῆς νικητρίας φύσεως!

Μπερνάρντιν. — Φτάνει, φτάνει!... (Μὲ μιὰ ἀπότομην κίνησιν ἀποσπᾷται καὶ τρέχει νὰ φωνάξῃ ἓνα δπηρῶτην. Μόλις τὸν ἀκούει νὰ ἔρχεται, ἀποπέμπουσα τὸν **Στανύ**, τοῦ λέγει). Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν γνωρίζει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον πιά!... Σὰς ἀπαγορεύω, φίλε μου, νὰ μοῦ ἀπευθύνετε τὸν λόγον!... (Μπροστὰ εἰς τὸν ὑπηρέτην) χαίρετε, κύριε.

Στανύ, (χαριετῶν). — Χαίρετε κυρία! (χαμηλόνων τὴν φωνὴν του, ἐνῶ περνᾷ ἀπὸ κοντά της). Σβύνουν τὸν λόγον... ὄχι ἔμως καὶ τὸ αἶσθημα!

Ἡ Μπερνάρντιν, βαθειὰ συγκεκινημένη, δοκιμάζουσα μεγάλην λύπην, διότι ἄφησε ἔτσι τὸν **Στανύ** νὰ φύγῃ, βλέπει ἐν καταλλήλῳ στιγμή νὰ εἰσέρχεται ὁ ἰατρός **Βαζελίν**, ὁ ὁποῖος ἔχει κάμῃ τὴν συνθησμένην του ἐπισκεψὶν εἰς τὸν κ. ντὶ Καλονέ!

Μπερνάρντιν, (ἐνῶ ἡ φωνὴ της τρέμει ἀκόμην). —

Λοιπὸν, γιατρέ, εἰστε εὐχαριστημένος;

Βαζελίν. — Τελείως εὐχαριστημένος σήμερα. Ὁ κ. κόμης πηγαίνει ἀπὸ καλὰ στὰ καλλίτερα. Οἱ ἐνδοχοὶ συνάδελφοί μου ἠπατήθησαν ἀπολύτως μὲ τὰ γιαντρινὰ ποῦ τοῦ ὤριζαν. Σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι σὲ λίγες ἐβδομάδες ἀπὸ σήμερα, θὰ σὰς ἀποδόσω, δὲν σὰς λέω ἓνα τελειότατον ἄνδρα, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει ἓνα ἄνδρα δυνάμενον νὰ διέρχεται μιάν ζωὴν, σχεδὸν συνηθισμένην.

Μπερνάρντιν, (μὲ βία). — Καὶ ὁ ὁποῖος θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ;

Βαζελίν. — Νὰ ζήσῃ!... Ἀλλ' ὅσο θέλῃ, ἐφ' ὅσον θὰ περιποιῇται.... Εἴκοσι χρόνια!... Εἴκοσι πέντε χρόνια!... (Παραξηγῶν τὴν ἐκπληξὴν τῆς **Μπερνάρντιν**, ἡ ὁποία τῆς σταματᾷ τὴν ἀπάντησιν). Βλέπω, κυρία, ὅτι δὲν περιμένετε ποτέ, μιὰ τόσο εὐτυχισμένη διάγνωσι καὶ θεραπεία....

Μπερνάρντιν. — Ἐν τούτοις... ἡ χαρά!... Εὐχαριστῶ, γιατρέ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ!...

Μετὰ μιάν ἐβδομάδα εἰς τοῦ **Ζαοσέν**.

Στανύ (ἐξακολουθεῖ μιάν διήγησιν, ποῦ εἶχε ἀρχίσει). — Ἦμουν μόνος εἰς τὸ σπίτι μου... Ὅταν ἔξαφνα κτύπησαν τὴν πόρτα. Ὁ ὑπηρέτης μου εἶχε βγῆ μὲ ἄδεια. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πάγω μοναχός μου ν' ἀνοίξω. Πῆγα. Καὶ τί εἶδα νομίζετε;...

Ζαοσέν. — Τὴν Μπερνάρντιν;

Στανύ. — Ἀκριβῶς. Εἰσέρχεται ὡρὴν σὰν μοναχὴ Καρμηλίτις, μὲ τὰ μάτια παράξενα, σχεδὸν ἀλλόφρονα. Μὲ παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα της, κυτᾷζει γύρω της καὶ ἀποτόμως, χωρὶς νὰ προφέρῃ καμμιὰ λέξι· μὲ ἓνα κίνημα ἀλησμόνητο ρίχνεται ἐπάνω μου καὶ μοῦ προτείνει τὰ χεῖλη της.

Ζαοσέν. — Ἐ! πῶς; Ὅταν σοῦ μιλοῦσα ἐγὼ γιὰ τὸ ἀπρόοπτον ἀποτέλεσμα μερικῶν παθῶν. Καὶ ἡ συνέχεια;

Στανύ. — Ἡ συνέχεια; Τὴν βλέπετε;

Ζαοσέν. — Δηλαδὴ τὴν φαντάζομαι. Γλυκαί;

Στανύ. — Θαυμασία!... Μόνο μιὰ μικρὴ μελαγχολία. Μὲ ὑποχρεοῖ νὰ ἀλλάξω κατοικίαν καὶ νὰ νοικιάσω ἓνα διαμέρισμα ἀντίκρυ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ **Σαιν-Ὁγκουστίν**.

Ζαοσέν. — Γιὰ νὰ μπορῇ, ἐξερχομένη ἀπὸ σένα, νὰ προφασίζεται μιὰ ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν...

Στανύ (συμπληρῶν). — Καὶ εἰς τὸ ἐξομολογητήριον τοῦ πέρ **Ματιγιόν**!...

Ζαοσέν (μειδιῶν). — Ἐτσι συμδιᾶζονται τὰ πράγματα! Ἡ τελευταία φωνὴ ἀναπαυτικότητος, γιὰ τίς θρησκόληπτες ψυχές. Καθάρισμα μὲ ἐξασφάλισιν ἐναντίον τῶν κινδύνων τῆς κολάσεως. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν — ὅπως τὸ φαντάζεται — εἰς περιπτώσιν δυστυχήματος ἀπὸ ὠτομοπιλὴν ἢ ἐπανάστασιν, εἶναι ἡσυχὴ ἴσα μὲ τὸ προσεχὲς ἁμάρτημα!...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Η ΜΟΔΑ 1916

ΣΤΟΥ

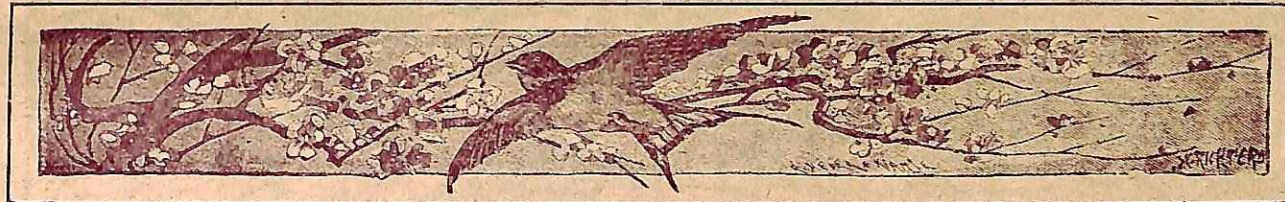
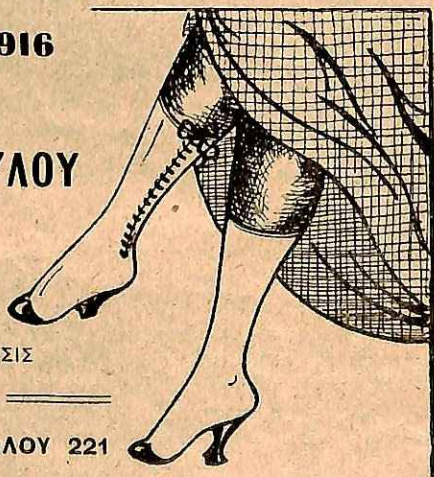
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 221

* ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ *

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ὀπερέττα. — Μετ' ὀλίγον καὶ τρίτῃ ὀπερέττα θὰ λειτουργῇ ἐν Ἀθήναις. Ἐνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους τροχούς τοῦ ἄρματος τῆς Ἑλληνικῆς ὀπερέττας, ἡ **Δὲς Κολουβᾶ**, καταρτίζει θίασον ὅστις ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λεπενιώτου, θὰ παίξῃ τὸν χειμῶνα εἰς τὸ «Κεντρικόν» καταλλήλως διασκευαζόμενον. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ **Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος**, ἐνῶ εἰς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ θεάτρου ἐπέφερεν ἰσχυρὸν κλονισμόν, λόγῳ ἐλλείψεως ξένων ἔργων, εἰς τὴν ὀπερέτταν δὲν εἶχε καμμίαν ἐπίδρασιν. Ὁ κινηματογράφος ψυχορραγεῖ καὶ θὰ σβύσῃ ὀρισμένως, ἐὰν δὲν ἀναλάβῃ μιὰ σοβαρὰ Ἑλληνικὴ εἰσαγὰ νὰ τὸν τροφοδοτήσῃ μὲ ταινίας ἀξίας λόγου. Τὸ θέατρον γωλαίνει, διότι ἀπέμεινε σχεδὸν ἄνευ ρεπερτουάρ καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τὰ «Παναθηναῖα», ὁ «Παπαγάλος» καὶ ὁ Ἰταλὸς συγγραφεὺς **Νικοντέμι**, δὲν θὰ εἰργάζετο οὔτε κατὰ τὴν διαρρυσάσαν θερινὴν περίοδον.

Διὰ τὴν ὀπερέτταν ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἐὰν δὲν κατωρθώσωμεν νὰ γίνωμεν αὐτάρκειας εἰς τὸ θέατρον, τὴν ὀπεραν καὶ τὸν κινηματογράφον, εἰς τὴν ὀπερέτταν ἀπεδείχθη ὅτι εἴμεθα πλέον ἢ αὐτάρκειας, ἐφόσον ἑλληνικαὶ ὀπερέτται παίζονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν.

Πρὸ πολλοῦ ἡ βιεννέζικη ὀπερέττα ἔπαυσε νὰ μᾶς δίδῃ νέα ἔργα, ἐὰν δὲ τελευταίως μετεφράσθησαν καὶ ἐπαίχθησαν μερικά, ὡς τὸ «Βενέζικο» αἶμα» ἢ «Βασίλισσα τοῦ κινηματογράφου» καὶ ἄλλαι, ἦσαν πολὺ κατώτεροι ἀπὸ τὰς Ἑλληνικάς.

Ἐνα μόνον πρέπει νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν καὶ τὰς προσπάθειάς τοῦ κ. Κονταράτου, τοῦ κ. Παπαϊωάννου καὶ τῆς **Δὲς Κολουβᾶ** τὸ κόρο. Χρειάζονται πρὸ παντὸς γυναῖκες ἑμορφες καὶ ὅπως δῆποτε καλλίφωνες. Ἐὰν καὶ αὐτὸ κατωρθωθῇ, ἡ Ἑλληνικὴ ὀπερέττα θὰ φθάσῃ πραγματικῶς εἰς τὸ ὕψος τῶν **Εὐρωπαϊκῶν**. Ἐγουν γίνεαι τόσαι πρόοδοι, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ κανεὶς, ὅπως ἄλλοτε, τὸν μὲν πρωταγωνιστὴν μὲ φράκο καὶ κόκκινα παπούτσια, τὴν δὲ πρωταγωνιστρίαν, νὰ ἴσταιται ὡς ἀν τρόφιμος μοναστηρίου. Εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς **Δὲς Κολουβᾶ** διὰ νὰ μὴν μᾶς παρουσιάσῃ γεῦμα εἰς τὴν ἐξοχὴν, μὲ ψαθάκι καὶ φράκο!

Μ. Π.

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

Η ΠΙΣΤΙΣ ΕΠΙ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ

Πόσον πεπεισμένος περὶ τῆς τελικῆς νίκης εἶνε ὁ γερμανικὸς λαὸς δεικνύει ἀρκούντως ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ τελευταῖον δάνειον ὅλων τῶν τάξεων καὶ αὐτῶν τῶν λαϊκῶν καὶ δὴ ἐν τῇ αὐτῇ ἀναλογία περίπου ὡς καὶ διὰ τὰ προγενέστερα δάνεια. Καὶ τῶ ὅντι ἐνεγράφησαν διὰ ποσὰ μέχρι 200 μάρκ. ἄτομα 1,794,084 μὲ ὀλικὸν ποσὸν 154 ἐκατ. ἀπὸ 300—500 μ. 681,027 » 263 » » 600—1000 » 605,494 » 552 » » 1100—2000 » 301,863 » 520 » » 2100—5000 » 245,874 » 911 »

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 16 Ὀκτωβρίου οἱ πρόσκοποι τῶν ὁμάδων Ἀθηνῶν ἐξέδραμον εἰς τὸ κτήμα τους. Συγκεντρωθέντες τὴν 7.40 π.μ. εἰς τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος ἐπέβησαν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἀνῆλθον εἰς Κηφισίαν, παρακολουθήσαντες εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τὴν θείαν λειτουργίαν. Μετέβησαν κατόπιν εἰς τὸ κτήμα τους, ὅπου ὁ ἔφορος Ἀθηνῶν κ. Μίνδλερ, καθώρισε λεπτομερῶς τὸ εἰς ἐκάστην ὁμάδα ἀνῆκον μέρος. Ἐπέστρεψαν τὴν 6 μ.μ.

Β. Γ. ΒΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόσκοπος Γ' ὁμάδος).

ΠΩΣ ΘΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Guy de Maupassant. — Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Εἰκονογραφημένης» γνωρίζουν κάλλιστα τὸν Γάλλον διηγηματο-

γράφον, τὸν τόσον γνωστὸν εἰς ὅλους τοὺς διαβάζοντας. Τὸ κύριόν του ὄνομα εἶναι **Henry-René-Albert-Guy de Maupassant**. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Σατώ τοῦ Μιρομεσνίλ, τὸ 1850. Ἀνεψιὸς τοῦ **Φλωμπέρ** τὰς πρώτας σπουδὰς του ἔκαμεν εἰς τὸ κολλέγιον τοῦ **Yvetot**, ἔπειτα εἰς τὸ Λύκειον τῆς Ρουὲν καὶ προσεκολλήθη ἐπὶ δώδεκα ἔτη εἰς τὰς ὑπουργεία τῶν Ναυτικῶν καὶ τῆς Παιδείας. Παρέσχε τὴν συνεργασίαν του κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ «*Soirées de Medan*». Ἐπειτα ἐξέδωκε στίχους του καὶ εἰς τὰς συλλογὰς αὐτὰς ἐφαίνετο ἓνα δυνατό ταλάν. Ἐγραψεν ἐπίσης καὶ διὰ τὸ θέατρον. Εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς φιλολογικῆς του δράσεως προ-

GUY DE MAUPASSANT

σεβλήθη ἀπὸ μιαν αἰσθητικὴν ἀσθένειαν. Καὶ ἀπέθανεν ἔπειτα ἀπὸ ἑτὴ τινὰ ἀναισθησίας. Μολοντί ἔγραψε καὶ μυθιστορήματα μεγάλῃς ἀξίας, ἐν τούτοις θὰ μείνῃ ὁ μοναδικὸς διηγηματογράφος. Ἐπίσης εἶναι ὁ μοναδικὸς νατουραλιστὰς Γάλλος συγγραφεὺς.

Τί γίνεται εἰς τὸν ἔξω κόσμον.

— Τὸ σῶμα τῶν Προσκόπων Ἀλεξανδρείας ἄρχισε τὰς ἐργασίας του, ἐπαυελθόντων ἐκεῖ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἀπὸ ἐδῶ, ὅπου ἦσαν ἐπίστρατοι.

— Εἰς μιάν αἰθούσαν τοῦ **Σαν Στέφανο** τῆς Ἀλεξανδρείας ἡ κυρία **Θαλαΐα Φλωρᾶ** ἔχει ἐκθέσει διάφορα ἔργα της. Ἡ ἐκθεσις τῆς κ. **Φλωρᾶ** προσελκύει κόσμον πολὺν, ὁ ὁποῖος τὰ ἀγοράζει μὲ μεγάλῃν προθυμίαν.

ΣΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 11 (ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΣΤΑΥΛΩΝ)

Κουστούμια Σκωτσέζικα ἀνδρῶν καὶ χειμερινά. Καμίρια ὅλων τῶν νεωτέρων εἰδῶν καὶ χρωματισμῶν κ.λπ.

A. DAUDET

* Σ Α Π Φ Ω *

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τὸν εὗρισκε ἕναν ἄνθρωπο γεμάτο πάθος, ἱκανὸν γιὰ ὅλα, ἀνοιχτοχέρι, ἀσυλλόγιστον· ἦταν ἀκριβῶς ὁ χαρακτήρ ποῦ τῆς ἄρεσε. Συνεινέθη καὶ προσπαθοῦσε νὰ βοηθῇ ἕναν τρόπο νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἀλλὰ πῶς; Ἐνα χρόνον τώρα δὲν ἔβλεπε κανένα. Ὁ Ζὰν δὲν εἶχε καθόλου σχέσεις... Αἴφνης ἕνα ὄνομα τῆς ἦλθε εἰς τὸ νοῦ.

Ὁ Ντεσελέτ!... Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ θά ἦτο στὸ Παρίσι καὶ ἦταν ἄλλοτε τόσο καλὸς μαζί της...

Ὅταν τὸ εἶπε στὸ Ζὰν, αὐτὸς τῆς ἀπήντησε σὰν νὰ μὴν ἤθελε:

— Μὰ, μόλις τὸν γνωρίζω...

— Θὰ πάω ἐγώ...

— Σὺ! καὶ θέλεις νὰ πᾶς;...

— Γιατί ὄχι;...

Συνεννοήθησαν σὲ μιὰ συνάντησι τῶν βλεμμάτων των. Ὁ Ντεσελέτ ἦταν ἄλλοτε ἑραστής της. Ἔτσι καὶ ἂν ὑπῆρξε μόνο γιὰ μιὰ νύχτα, ποῦ αὐτὴ μόλις τὴν θυμότανε. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὸ ξεχνοῦσε καθόλου.

— Ἐκτός... ἂν δὲν θέλῃς ἐσύ... προσέθεσε σὰν ντροπιασμένη ἀπ' αὐτὴν τὴν συνεννόησιν, ἡ Φανή. Ὁ Σεζαίρ, αὐτὴ τὴ στιγμή τοὺς ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα παρακλητικό, τὸ ὁποῖον, μέσα στὴν σύστασι τῆς ἀπελπισίας ποῦ εἶχε πάρει ἡ μορφή του, ἀνάγκασε τὸν Ζὰν, μόλις τὸν ἀντίκρουσε, νὰ ὑποχωρήσῃ. Χρειάστηκε ὅμως μιὰ μεγάλη προσπάθεια γιὰ ν' ἀφίση τὴν ἐρωμένην του νὰ πᾶ. Ἐνα ἀργό, σιγανό «καλὰ» ἐβγήκε ἀπὸ τὰ δόντια του, σὰν νὰ σερνότανε οπαραγμένο ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς σκληρῆς ἀνάγκης.

Ἀκουμπισμένοι καὶ οἱ δύο στὸ μπαλκόνι, τὴν ἐπερίμεναν νὰ γυρίσῃ. Καὶ γιὰ τοὺς δύο, ἡ ὥρα ποῦ περνοῦσε τοὺς φαινότανε ὁλόκληρος αἰὼν. Ἀνήσυχτοι, βασανιζόμενοι ἀπὸ διαφορετικὰς σκέψεις ὁ καθένας τους, παρατηροῦσαν στὸ δρόμο.

Ὁ Θεὸς του δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ μιὰ στιγμή ποῦ κρεμασμένοι στὰ κάγκελα περίμεναν, τὸν ἐρώτησε:

— Μὰ κάθεται μακριὰ αὐτὸς ὁ Ντεσελέτ;...

— Ἀ! μπά. Στὴν ὁδὸν Ρώμης... δύο βήματα εἶναι ἀπὸ δῶ τοῦ ἀπῆντησε ὁ Ζὰν θυμωμένος, γιατί εὗρισκε καὶ αὐτὸς ὅτι ἡ Φανὴ ἀργοῦσε πολὺ νὰ γυρίσῃ. Προσπαθοῦσε νὰ ἰσχυρᾷ τὴν ἀγωνία του μετὴν ἀντίληψιν ποῦ εἶχε ὁ Ντεσελέτ γιὰ τὸν ἔρωτα, θέλοντας τὴ γυναῖκα μόνο γιὰ μιὰ ἡμέρα. Ἄλλως τε, διὰ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ Σαπφώ, τοῦ τὴν ἀνέφερε σχεδὸν περιφρονητικῶς, σὰν μιὰ παλιὰ του ἐρωμένη. Ἐρωμένη ποῦ τὴν ἀπῆλause στὰ πρῶτα του χρόνια.

Ἐν τούτοις ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἑραστοῦ ἐπαναστατοῦσε. Ἦθελε καὶ σχεδὸν τὸ πῆχετο, ὁ Ντεσελέτ νὰ τὴν εὖρη ἀκόμη ὥραιαν καὶ ἐπιθυμητήν.

Τέλος τὸ πανωφόρι τῆς Φανῆς φάνηκε στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Ἐγύρισε γεμάτῃ χαρὰ. Σχεδὸν πετοῦσε.

— Τελεῖωσε... Νὰ τὰ λεπτὰ. Ὁ Σεζαίρ ἔκλαψε ἀπὸ τὴ χαρὰ, μόλις εἶδε τὸς ὀκτὼ χιλιάδες μπροστά του. Ἦθελε νὰ ὑπογράψῃ μιὰ ἀπόδειξι, ὅτι ἔλαβε αὐτὸ τὸ ποσόν, ἀλλὰ ἡ Φανὴ δὲν τὸν ἄφισε.

— Δὲν χρειάζεται θεῖε μου, τοῦ εἶπε. Δὲν εἶπα τὸ ὄνομά σας. Σὲ μένα τὰ ἐδάνεισεν αὐτὰ τὰ λεπτὰ,

σὲ μένα τὰ χρεωστάτε καὶ... μπορεῖτε νὰ τὰ χρεωστάτε ὅσον καιρὸ σὰς ἀρέσει.

— Τέτοιες ὑπηρεσίες, παιδί μου, τῆς ἀπήντησε ὁ Σεζαίρ παραφερθεὶς ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην, πληρώνονται μὲ μιὰ φιλία παντοτινῇ.

Στὸ σταθμό, ὅπου ὁ Γκωσσὲν τὸν συνώδεισε γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος αὐτὴ τὴ φορὰ περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του, δὲν ἔπαυσε νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνῃ μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι ἕνας θησαυρὸς!... Πρέπει νὰ τὴν κάνῃς εὐτυχῇ, νὰ τῷ ξέρεις!...

Αὐτὴ ἡ περιπέτεια ἦτανε γιὰ τὸ Ζὰν πολὺ ἄσχημη. Ἐνοιοθε τὴν ἀλυσίδα τώρα βαρειά, νὰ τὸν σφίγγῃ περισσότερο καὶ νὰ τὸν τραβᾷ κοντὰ της. Αὐτὸ, ποῦ τόσον καιρὸ τὸ πρόσεχε μὲ ὅλη τὴν λεπτότητα καὶ τὴ διάκρισι, ἔβλεπε τώρα νὰ τοῦ τὸ καταστρέφῃ ὁ Θεὸς του. Ἐπρόσεχε πάντοτε νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμία σχέση μεταξὺ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν σχέσεών του μετὰ τὴ Φανή. Τώρα ὁ Σεζαίρ ἔκανε γνωστὰ στὴ ματρὸςά του, ὅλα του τὰ οἰκονομικά, ὅλες τὲς ὑποθέσεις. Κάθε τόσο τῆς ἔγραφε ἀπὸ τὸ Καστὲ καὶ τῆς ἀνέφερε κάθε νέο οἰκονομικὸ ποῦ ὑπῆρχε. Ἡ δὲ Φανὴ ἔκρινε τὸ πείσμα τοῦ ἀδελφοῦ του στὸ ζήτημα τῆς σταφίδας, μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀρρώστια τῆς μητέρας του καὶ τὸν ἐξώργιζε μὲ τὸ ὕφος κηδεμόνος ποῦ ἔπερνε, ἢ μὲ τῆς συμβουλῆς της. Δὲν ἦτανε πιά μιὰ ἀπλή ἐρωμένη, ἀλλὰ ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ ἕνας κηδεμὼν τοῦ Ζὰν στὸ Παρίσι. Ποτὲ ὅμως δὲν τοῦ ἔκανε νύξιν γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ὁποῖαν εἶχε προσφέρει εἰς τὸν Θεὸν του. Μιὰ φορὰ μόνο συνέβη, ἀντὶ ἄλλης εὐστόχου ἀπαντήσεως νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ὀκτὼ χιλιάδων.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΑΡΜΟΝΙΕΣ

Σὲ βράχο γέρο σκυθρωπὸ... καὶ μαῦρο ἀπ' τὰ χρόνια, ποῦ λούστικεν ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ κρύφτηκε στὰ χιόνια, ἀγριοβούλυνδο μικρὸ, κατάκλειστο ἀκόμα ἐφύτρωσε ἀπάνω του, μέσα σὲ λίγο χῶμα. Τὸ λούλυνδο ἐρρίχωσε καὶ θέρεινε στὸ βράχο, πίνανε ὅλη τὴ δροσιὰ τὰ πράσινά του φύλλα, μὰ ἦτανε ἐρημικὸ, θλιμμένο, καὶ μονάχο σὲ πέτρ' ὀλόγυμνη ξερὴ, γεμάτ' ἀνατριχίλα... Βροχὴ πῆρε τὸ χῶμα του, μαράσθηκαν ἡ ρίζες καὶ ὁ ἀνεμὸς τὸ πέταξε, χλωμὸ, σὲ μίαν ἄκρη, ὁ βράχος τὸ λυγίσθηκε!! πᾶν ὅλες του ἡ ἐλπίδες, καὶ ἀπὸ τὴ μαύρη του καρδιά ἐκχύλ' ἕνα δάκρυ!

ΘΕΜΟΣ ΣΤΕΦΗΣ

Καπέλλα, ὑποκάμισσα

Λαιμοδέτες, Κολλάρια, Ὑποδήματα

καὶ ὅλα τὰ ἀνδρικὰ εἶδη

Εἰς τὸν "ΚΟΣΜΟΝ,"

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 31

Εἰς τὴν Χώραν τοῦ ἡαῖου

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

* ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ *

Δὲν ἤμπορούμε νὰ ἐννοήσωμεν ἡμεῖς, πόσον ἀνώτερον ὄν, πραγματικῶς θεὰ προσωπικότης, εἶναι εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ὑπάρχοντων του, «Ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Οὐρανοῦ», ποῦ οἱ ποιηταὶ προσονομάζουν Μιχάδου, ὁ ἀνώτερος αὐτὸς Κύριος, ποῦ τὸ ἐπίθετον Τέννο ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν τίτλον «Αὐτοκράτωρ—Θεός».

Σύμφωνα μὲ τὸ τέταρτον ἄρθρον τῆς πολιτικῆς ὁργανώσεως τῶν Ἰαπώνων, ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι ὁ ὑπεράριστος ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους. Κατέχει ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς κυριαρχίας του καὶ τὰ ἐκτελεῖ σύμφωνα μὲ τὰς ἀνάγκας τοῦ συντάγματος.

Ἡ δυναστεία του, σύμφωνα μὲ τὸ κείμενον, εἶναι «μόνη εἰς τὴν αἰωνιότητα» ὁ προσωπικὸς τοῦ χαρακτήρος εἶναι ἱερός καὶ ἀπαράβιαστος. Ἐνσαρκώνει εἰς τὸ πρόσωπον του τὴν διεύθυνσιν τῆς κυβερνήσεως τῆς χώρας καὶ τὴν ἀπόλυτον δύναμιν τοῦ Κράτους. Ὁφείλουν ὅλοι νὰ τὸν σέβονται καὶ νὰ τὸν ὑπακούουν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς τὸν ἐνδοξώτερον τῶν παντοδυνάμων.

Ἡ φρόνησις του ἐκτιμᾶται ὡς ἄπειρος, ἡ δόξα του ἀγνωρίζεται ὡς ἀφάριστος, καὶ ἡ μεγαλειότης του θεωρεῖται ὡς πάνσοφος.

Ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι, ὁ ἀνώτερος, ὁ εἰρηνευτής, ἡ ἐνσαρκωσις τοῦ λόγου, ὁ καλὸς ποιμὴν τοῦ Ἰαπωνικοῦ Λαοῦ. Ὁ πλέον γενναῖος Ἰάπων στρατιώτης καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη, τρέμει καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ ιδέᾳ τῆς ἀντιμετωπίσεως ἐνὸς τοιούτου Κυρίου.

*

Ἐκπλήσσεται κανεὶς, πῶς ἕνας ἄνθρωπος, τόσο πολὺ θαυμαζόμενος, ἡδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὰς τόσας τιμὰς, χωρὶς νὰ κουρασθῇ καὶ νὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν ἰδιοψύαν του.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ἡ Α. Μ. ὁ Μούτσου-Χίτο, 121ος βασιλεὺς τῆς δυναστείας, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν ἐξήντα ἐτῶν, μὰς φαίνεται ὡς κάτι ἐξαιρετικόν, διότι ἡ «ἐπένδυσις» τῆς θεότητος δὲν ἡμβλυσε τὸ πνεῦμα του.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μιχάδου ἦτο ἰσχυρά, ἐνεργητικὴ, αὐτεγχερὲς θελήσεως, σκέψεως καὶ καλοσύνης ταύτοχρόνως.

Ἦτο ὁ δεύτερος υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κομέη καὶ τῆς αὐτοκρατορίας Φουτζιβάρα Α Σάκου. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Κιόντον, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1852 καὶ ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ τῷ 1867.

Εἰς ἡλικίαν δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, ἐνυμφεῦθη τὴν πριγκίπισσαν Χαροῦκο, τὴν ὁποῖαν ὁ λαὸς ὀνόμαζεν εἰς τὰ τραγούδια τοῦ ὡς «Αὐτοκράτειραν—Ἀνοιξιν». Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐτεκνοποίησε, ὁ αὐτοκράτωρ, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμον, προσέλαβε μέγαν ἀριθμὸν εὐνοουμένων, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἔδωσαν κατὰ σειράν δέκα τρία παιδιά. Ἡ Α. Μ. ὁ Μούτσου Χίτο, καίτοι ἔχων τὴν μεγαλειότητα συνειδησὶν τῆς κυριαρχικῆς καὶ θείας θέσεως τὴν ὁποῖαν κατείχε, ὑπῆρξεν ἴσως ὁ εὐεργετικώτερος καὶ προοδευτικώτερος ἄνθρωπος τῆς αὐτοκρατορίας του. Ἡ εὐφυΐα ἐνέργειά του, ἐδοήθησεν οὕτως εἰπεῖν, τὰ πρῶτα τῆς Ἰαπωνίας βήματα πρὸς τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Δύσεως. Διὰ τῆς μεγάλης ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματός του καὶ τῆς φιλεργίας του, ὁ Μιχάδου κατόρθωνε νὰ ἀναγινώσκη νὰ μαθαίνῃ, νὰ γνωρίζῃ τέλος, ὅτι συνέβαινε εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἡπειρον.

Ἐπεδόθη μετὰ ζήσεως εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐπιστήμας καὶ ὅλα τὰ στρατιωτικὰ ἢ ναυτικὰ ζητήματα

εὗρισκον εἰς αὐτὸν μιάν ἀντίληψιν, πααγματικῶς περιέργων καὶ μιάν πρῶτον ἀφομοιωτικότητά. Καὶ ἤμπορε νὰ εἴπῃ κανεὶς, ὅτι ἐπέρασε πολλοὺς τῶν εὐρωπαϊκῶν συναδέλφων του.

Ἡ δύναμις τοῦ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἡτο μᾶλλον ἐξαιρετικῇ. Μὴ ἔχων διόλου τὸ ἔθιμον τῶν ἐπισήμων τελετῶν καὶ ἀποστρεφόμενος τὰς προεδρίας τῶν ἐγκαινίων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, τῶν καταθέσεων θεμελίων λίθων, τῶν ἐκδόσεων καὶ τῶν ἀπαγγελιῶν ἀνωφελῶν λόγων, ἤμπορε νὰ συγκεντρώνῃ ὅλην τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ παντός ζητήματος, κατόπιν ἐπισταμένης μελέτης.

Ἀποσυρθεὶς εἰς τὸ βᾶθος τῶν ἀνακτόρων του, ἐννοοῦσε νὰ μὴ ὑφίσταται καμμίαν ἀπόλειαν χρόνου, διέεπε δὲ τὸν ἑαυτὸν του, ὅχι διὰ νὰ ἱκανοποιῇ διαφόρους προσωπικὰς ἀξιώσεις, ἀλλὰ φροντίζων πάντοτε διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τῆς καταστάσεως καὶ τὴν πρόδον τῆς χώρας του.

*

Ὁ Μιχάδου ἐδέχετο τοὺς ἐπισήμους Εὐρωπαίους μετὰ μεγάλης ἀδρότητος καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἡ σοβαρὰ καὶ διαρκῶς σκεπτικὴ ἔκφρασις τῶν γραμμῶν τοῦ προσώπου του ἐφωτίζετο ἀπὸ καλοσύνην ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν Εὐρωπαίων, οἱ οἱ ὁποῖοι ὅμως ἠσθάνοντο, ὅτι ἔφερε μὲ περιφρόντιδα σοβαρότητα, τὸ βάρος τῆς αὐτοκρατορικῆς τοῦ κληρονομίας καὶ τὴν ἀργατικὴν ψευδοθεότητά του, τὴν ὁποῖαν μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ὁ ἀπετίνασσε.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐφαίνετο ἐν τούτοις πολὺ εὐπροσηγώρος εἰς τοὺς ὑπάρχοντες του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του ἐδεικνύετο, βεβαιούσι τινεῖς, ἐφ' ὧν τῶν πραγμάτων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Παραηκολούθει τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια, ἐλέγχων καὶ τιμωρῶν τοὺς ἀνικάνους καὶ ἀμοίβων τοὺς γενναίους, ἀδιάφορον ἂν ἦσαν οὗτοι οἱ πλέον ἀφανεῖς στρατιῶται.

Παρατηρεῖ κανεὶς διὰ τῆς συντόμου ταύτης σιλουέττας τοῦ Ἰοῦ τοῦ Οὐρανοῦ—Μιχάδου, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ἰαπώνων παρουσίαζε μιάν πραγματικὴν ἐνδιαφέροντος φυσιογνωμίαν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΟΥΖΑΝ

*

ΣΤΟΝ ΤΙΤΑΝΑ

«Ὁς... Γῆς τε τινάττειν νόστον τείλειαν ἀλγὴν τὴν Ποσειδῶνος σκεδᾷ.» (Λιχόγυλος).

— Στὸν Νίον Κανέασον τὸ βράχο καρφωμένος, ποῦ Προμηθεὺς, Σὺ, μὰς θέμανες στὸ φῶς σου, Τίτάν, ἔσθ', δὲν λιγὲς στὸν εὐρανό σου, ποῦ Σὲ καρφώνει μὲ λίσσα μανωμένος. — Κί' ἂν ἄγριος ῥυπὰς τὰ σπλάχνα πεπασμένος, τὸ βασίλειο Σου σπαράξῃ τὸ πιστὸ Σου, ποῦ ὁ Νέος Κρονίδης σοῦ στέλνει, ὁ δῆμιός σου, σὰν φρένιασε μέσα στὸ αἷμα μεθυμένος. Μὰ νέος Ὀκεανίδης, τὰ πιστὰ παιδιά σου, στὸ βράχο γῆρα σου ὅλα βαρεὰ θρηνηθεῖ. Φωτὰ νὰ κάψῃ τ' ὄρνιο... καὶ μαύρῃ ἀντάρα τὴ γῆ νὰ ἐσθμελιώσῃ στὰ δευὰ σου... Ἀγρία μονογαίρει ἡ ψυχὴ μας ποῦ βογγοῦμε: «Ν' ἀνοίξῃ νὰ ἐκράσῃ ἡ Κόλασις... κατάρρα!...»

ΑΓΓ. ΜΑΚΡΗΣ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

9-12 καὶ 3-5 καθ' ἑκάστην πλὴν τῆς Κυριακῆς καὶ Πέμπτης μ.μ.

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΙΕΖΤΟΥ 6*

Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΑΔΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

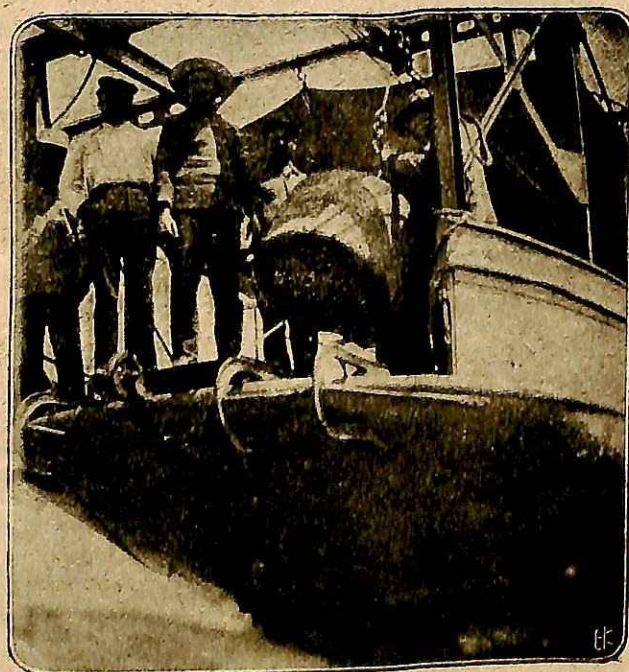
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ἐπὶ 13 ἐτη ἐν Βερολίνῳ ἐκπαιδευθεὶς Ὑψηλῆς ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου. Συνεργάτης τοῦ Γυναικολογικῆς Περιόδου Βερολίνου. Διευθυντὴς τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Βερολίνου ἐπὶ πενταετίαν.

8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6*

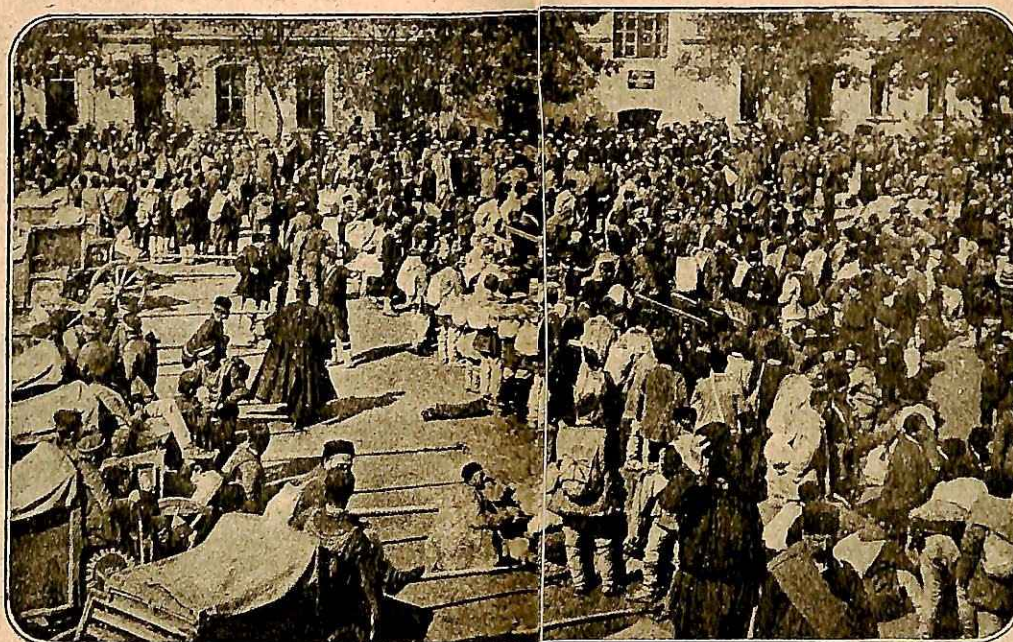

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ. — Μαζί με τους Υψηλούς αδελφούς του και ο πρίγκης Γεώργιος, εθιμακοί τους από πολλούς εταίρους, έπαινε να έλθουν στην Αθήνα, να δουν τον Άγγλο βασιλιά και την Ήλκη. Κυβερνήτης να τον έδειχνε την αληθινή άποψή της πολιτικής του. Έστειλε τον αδελφό του, διαστρεφόμενος από τους ένδοξοι φερόμενους κύκλους. Ο πρίγκης Γεώργιος άναμφετα να έλθει ενταθιά, όπως έθηκε εις τον Βασιλέα τα άποτελέσματα των ενεργειών του.

ΠΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΝΤΑΙ ΑΙ ΝΑΡΚΑΙ. — Δεν είναι άσκοπον, μετά τό δύο πρόσφατα δυστυχήματα, τό λήξαντα τήν Ἑλλησποντιανήν καύσην, πού ὀλίγον ἡμέραν, ἡ παραθεσόμενον εἰκόνα τοῦ συστήματος, μέ τό ὅποιον τοποθετοῦνται αἱ νάρκαι. Ἡ εἰκόνα μας παρουσιάζει τήν πρόμηνν τορπιλλοειδέος, ἥ ὅσα εἶναι ἀποσκευασμένη κατά τοιοῦτον τρόπον, ὥστε, ἡ σύρταξ ἡ νάρκη ἐπὶ τρεχόν μέχρι τῆς ἀκρῆς τῆς πρόμηννς αἰκῆς βαρύνουσι. Ἡ βαρύνεται εἰς τήν θάλασσαν τήν μεσολαβήσαντι εἰδικῶν βαρύνουσι. Ἡ αὐτή ἐργασία γίνεται καί διὰ τήν ἀνέλκυσιν.

ΑΠΟ ΟΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΥΡΩ ΜΑΣ

Ο ΕΚΠΑΤΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΡΟΥΜΑΝΩΝ. — Μετὰ τοὺς Βέλγους, τοὺς Σέρβους καὶ τοὺς Πολωνοὺς, ἦλθε καὶ ἡ σειρά τῶν Ρουμάνων τώρα. Ὅλοι αἱ παραμεθόριοι Ρουμανικαὶ πόλεις καὶ τὰ χωρία ἔκκενθησαν, τοῦ πληθυσμοῦ τῶν φεγγήωντος τῆς ἐχθρικής ἐμβολῆς εἰς τὰ ἐσωτερικὴν τῆς Ρουμανίας. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα ὑφίσταται ὁ Ρουμανικὸς λαός, παρασυρθεὶς γὰ πολεμῆσιν.

• ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ. — Ἰδοὺ τὰ μέσα, μὲ τὰ ὅποια προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχῃ τὸ κίνημά των. Ἰερό-
κρητι τοῦ Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Μακεδονίας, ἀξιομαρτυρικοῦ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ἕρξης,
φυλακισμένοι, ὡς οἱ χειρότεροι κακοῦργοι, διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ προσχωρήσουν εἰς τὸ ἀντί-
δυναστικὸν κίνημα των. Μετὰ τοῦ τοῖσιν Σκελετοῦ καὶ τοῦ βουλευτοῦ Κοτταβάνη
διακρίνεται ὁ ἀρχικελνεύς τοῦ Β. Νικηταροῦ Δ. Ἀντωνιάδης

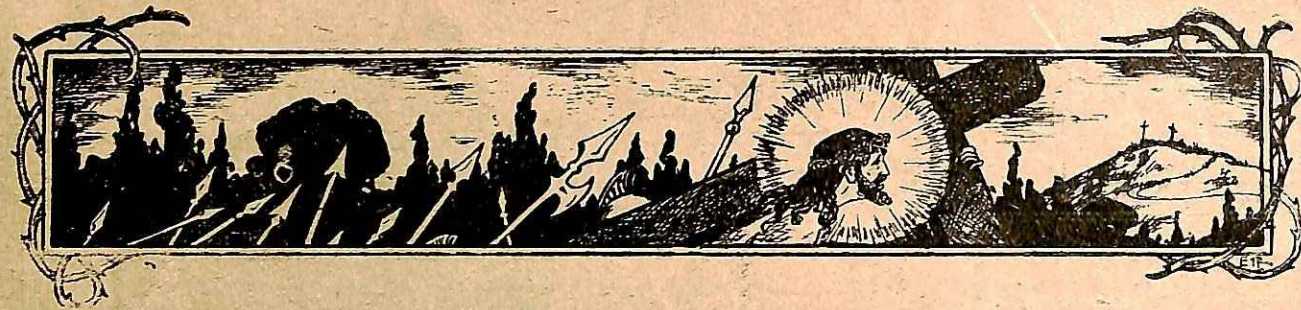

Ο ΚΑΪΣΕΡ. — Καὶ μὲ εἰκὼν τοῦ Καΐσερ σπανίᾳ, ληφθεῖσα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν νεανικῶν του ἔτων. Ἡ φωτογραφία τὸν παριστάνει μὲ τὴν στολὴν τοῦ Μεγάλου Ἑλεγκτορος.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ.—“Αγὰ, καθυστερούμεναι, μάς ἦλθον αἱ εἰδήσεις καὶ αἱ φωτογραφίαι ἀπὸ τῆν Κωνσταντινούπολιν, περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ποὺ ἐπορεύθηον εἰς τοὺς Τούρκους ἡ κίχρεις τοῦ πολέμου τῆς Ρουμανίας κατὰ τῆς Βερμανίας κατὰ τὸν αὐτῶν αὐτῶν. Οἱ Νεότεροι διαγράφον αὐτὰλλήθριον κατὰ τῆς Ρουμανίας, κατὰ τοῦτοιοι πολλοὶ ἡγῆτορες κατηγόρησαν τῆν Ρουμανίαν ὡς παραπονοήσαν καὶ ἐτόνισαν, ὅτι ἡ Τουρκία καὶ οἱ σύμμαχοι τῆς θὰ εἰς δόσαν ἐν καλὸ μάθριον διὰ τῆν προδοσίαν τοῦ αὐτῆν.

ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Κάτι παραπάνω... 'Αναιδέστατος... ενόμιζε, ότι εύρησε την κατάκτησίν του... Και επειδή αποκορύφεται, μου κάνει όλο ιστορίες... Μου άνοιξε τώρα την πόρτα της καμπίνας και μ' έβαλε ύψος 'Οθέλλου, μου λέγει: Σας παρακολουθώ από την θυρίδα δέκα λεπτά... Με ποιόν μιλείτε; Με μιά συνάδελφό μου του 'Υπουργείου των Οικονομικών του ελπί. Μα εδώ δεν ελθε για κομβερσασιόν μου άπαντά... 'Α! είνε φροίτη!... Πολύ άναγορ επίαγγελα... 'Ο ένας γρινιάζει, ο άλλος δονδουανίζει...

— Και τέτοια; παρετήρησεν ο Στέφος.
— Ού, άι! το πρωί ως το βράδυ επανέλαβεν η Μίτσα. Μη ρωτάτε. Μόλις άκούσουν γυναικεία φωνή, άμέσως αρχίζει να τρέχει άπ' το άκουστικόν ροδούζαχαρ και αϊτήσεις ραντεβού... Και ξέρετε πώς τα συζητάει αυτά;

— Πράγματι η Μίτσα είχε πάρει πλέον τον άέρα του τηλεφώνου και της άρεσε να περνά την ώρα της, παίζοντας άρελέστατα με τους άγνώστους συνομιλητάς της.

Με τον ένα έγκυκλοκουβέντιαζε, με τον άλλον έκοροδίδευε, άλλον έπειράζε, εις άλλον, που την έπροσκαλούσε έδιδε ραντεβού, χωρίς να ηγγαίνει και όταν έφθανε, όπως λέγουν, «ο κόμπος εις το κέντρο», τον έκοβε με την ιδίαν εύκολία που και ο Μέγας 'Αλέξανδρος έκοψε τον Γόρδιον.

— Η έβραζε τους παρεκτροπόμενους εις την θέαν των, η έκλεινε την γραμμήν.

— 'Ο Στέφος έδω προσεπάθησε να ένθυμηθι μήπως υπέπεσεν εις αυτήν την γκάφα, αλλά η Μίτσα δεν τον άφησε να συγκεντρώσι τας σκέψεις του. Σάν χείμαρρος, έξηκολούθησε:

— Γι' αυτό μου έκαμε έντύπωσι ένας κύριος, που ένγνωρισα χθές... Σωστός κύριος, άξιοπρεπής, σοβαρός...

— 'Ο Στέφος, άντληφθείς ότι έννοουσε αυτόν, ηύχιστίτησε και έξηκολούθησε συνδιαλεγόμενος άρκετή ώρα.

— Μήπως θέλετε και σεις να με γνωρίσετε; του λέγει έξαφνα η Μίτσα.

— Να σάς γνωρίσω; είπεν ο Στέφος: Προτιμώ το 'Άγνωστον.

— Και έγω. Έχει κάποιο μυστήριον. Δεν είν' έτσι; Παρετήρησεν η Μίτσα.

— Άκριβώς είπεν ο Στέφος.

Μα τί είδους άνθρωπος, λοιπόν, ήταν αυτός; έσκέφθη η Μίτσα, που ο πρώτος και ο μόνος δεν ήθελε να γνωρισθούν; Όλοι εκείνοι, με τους οποίους μιλούσε τηλεφωνικώς, με το πρώτο της έξητούσαν να την γνωρίσουν. Και τότε τους έπαιζε το κορδόνι.

Μιά ήμερα τον έπιτελάρχην κάποιου σώματος, τον έστειλε να την περιμένη δυό ώρες πίσω από την Ρωσικήν έκκλησίαν ένα τμηματάρχην 'Υπουργείου, έξηντάρην, τον έστειλεν εις το Παλαιόν Φάληρον.

— Ησθάνθη, λοιπόν, κάποια πίκρα μέσα της και έσκέφθη να δολώσθι το άγκιστρο.

— Μήπως έχετε έργασίαν και σάς άπασχολώ; τον ήρώτησε.

— Κάθε άλλο, δεσποτίνις! είπε ο Στέφος. Μήπως έγω σάς είμαι άγληρός;

— Η Μίτσα έστενοχωρήθηκε. Είχε βροή τον μίστορό της. Τι να άπαντήσθι; Έάν έλεγε «ναί», έπρεπε να διακόψθι την συνδιάλεξίν της.

— Καλέ, ένδεκα παρά δέκα του λέγει έξαφνα η Μίτσα.

— Αϊ, λοιπόν;

— Μα δεν έχετε ραντεβού με τον Γενικόν μας στις ένδεκα;

— Α, ναί! Διάολε, το έέχασα. Έρχομαι. Άρβουρά.

— Α, μπαντό! είπεν η Μίτσα.

— 'Ο Στέφος άφηκε το άκουστικόν, άνοιξε την πόρτα, έφώνησε τον κλητήρα του, έφόρεσε το πανωφόρι του, του έδωσε τη σεργιέτα του να την βάλλι στο ότομομπιλ, κατέβηκε κι έπήδησε στο άμάξι του.

— Στη Κτηματική Τράπεζα είπε του σωφέρ, φορών τα γάντια του.

— Έξεκίνησαν. Στο δρόμο έσυλλογίζετο, αν θα κατόρθωνε να ίδθι την τηλεφωνήτριαν, αλλά ταυτοχρόνως του ήλθε μιά άπορία: Γιατί ένδιεφέρετο περί αυτής;... Κάτι του συνέβαινε... Μα τί;

— Ωχ, άδελφέ! έσκέφθη.

Ακριβώς την στιγμήν εκείνην, το ότομομπιλ έσταματούσε στην Κτηματική. Έπήδησε και έχώθηκε στον άσσανσέρ. Έπειτα έβγήκε εις ένα μεγάλο corridor πλακόστρωτο και κατηυδύνθη προς την πόρτα της Γενικής Διευθύνσεως, ένφ' δυό- τρεις κλητήρες, που έπερίμεναν άπ' έξω, έστεκαν σούζα μόλις τον είδαν.

Την στιγμήν εκείνην από το βάθος του διαδρόμου έφάνη μιά υπάλληλος άρκετά νόστιμη.

— 'Ο Στέφος έχαμογέλασε κι έμεινε άρκετά εύχαριστημένος.

— Χμ. Τούτη είναι έσκέφθη.

— Άλλά ταυτοχρόνως από την μαρμαρένια σκάλα ανέβαινε μιά δλοξάνθη κοιτέλλα, με μεγάλα μάτια γαλάνα, χαριτωμένη.

— Έδώ ο Στέφος τ' άχασε. Ποιά ήταν από τις δύο;

Την στιγμήν εκείνην ο κλητήρ από μέσα του άνοιξε την πόρτα και ήναγκάσθη να χωθή εις το γραφείον του Γενικού Διευθυντού.

ΜΟΝΙΜΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

— Ένα δειλινό φθινοπωρινό, άνεβοκατέβαινε ο κόσμος εις την δδόν Σταδίου και τα διάφορα κέντρα, ζαχαροπλαστεία, καφενεία, μύρες, μαστιγάδικα, ήσαν γεμάτα από κόσμο.

— Το παραρτήμαά! Η διάλυσις της Βουλής, έφώναζαν οι έφημεριδοπώλαι του πρακτορείου.

Σάν βόμβα έπεσεν η είδησις. Όμιλοι έσχηματίσθησαν άμέσως και τον λόγον είχαν οι περίφημοι πολιτικοί κύκλοι.

Πράγματι η κυβέρνησις εις ένα ζήτημα δεν ήδυνήθη να παρατάξθι έν τη Βουλή την συμπαγή πλειονοψηφίαν της άλλοτε και υπέβαλε το Διάταγμα της διαλύσεως της Βουλής.

Το γεγονός ήλθε να ταράξθι και το καθεστώς της Μίτσας.

— 'Ο θεός της ήταν υποχρεωμένος να μεταβή εις την έπαυσιάν του, μετά της κυρίας Μαρκέτης, διά τας έκλογας. Ηγέρθη λοιπόν τότε το ζήτημα της διαμονής της Μίτσας.

— Να βρισκαμε καμμιά καλή οικογένεια είπε η Μίτσα.

— Να φροντίσωμε είπε η θεία της.

Και εύτυχώς ο καμαριέρος των τους συνέστησε ένα άνδρόνυνο, με το όποιον εκλείσαν συμφωνίαν άντι έξηντα πέντε δραχμών κατά μήνα. Της παρέχον δωμάτιον καλόν, έπιπλωμένο νοικοκυριστικά, με ηλεκτρικόν φώς, ύπηρεσίαν και τροφήν. 'Ο κύριος ήταν υπάλληλος του 'Υπουργείου της Δικαιοσύνης.

— Η Μίτσα έγκατεστάθη άμέσως, διότι οι θεοί της έβιάζοντο να φύγουν και έμεινε ένθουσιασμένη με την φωλιότα της από την πρώτη βραδυά.

— Από την δδόν Προαστείου, που κατοικούσε τώρα, δεν της έπεφτε μακριά η Τράπεζα και αυτό ήτο ένα πλεονέκτημα σπουδαίον.

— Έν τω μεταξύ έφυγε και το ζεύγος Μαρκέτου και η Μίτσα, εύρεθείσα μόνη εις την πρωτεύουσάν, έβλεπεν ότι έπρεπε να όπλισθι με ύπομονήν διά τον άγώνα της ζωής, τον άχαριν, τον κουραστικόν.

— Όταν έπεσε εις το κρεβάτι της την πρώτη βραδυά και έαβυσε το ηλεκτρικόν, η σκέψις της επέταξε εις εκείνον, που της έκαμε έντύπωσι. Μάλιστα από την στιγμήν που τον είδε έξω από το γραφείον του Γεν. Διευθυντού, με την σεργιέτα του την μαύρην, με το άσημένιο μονόγραμμα του, με το παραστήμα του το σοβαρόν και την ζωηράν φυσιογνωμίαν του, ήσθάνθη μέσα της κάποιο περίεργον συναίσθημα, που έως εκείνην την στιγμήν δεν το είχε γνωρίσει.

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

“CENTRAL,”

το πλουσιώτερον και άριστοκρατικώτερον
Έδωδιμοπωλείον των Αθηνών.

ΟΔΟΣ-ΑΙΟΛΟΥ 168

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΑΡΑΛΗΣ, ΚΑΠΡΑΛΟΣ

ΣΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

— ΔΙΗΓΗΜΑ —

— Ημουν τότε νέος. Όλομόναχος, στη μεγάλη Ρωσική πρωτεύουσα, κατοικούσα σ' ένα σπίτι της όδου Λέοντος Τολστόϊ, όπου είχα νοικιάσει ένα δωμάτιο στο τέταρτο πάτωμα. Έκει μέσα κανένας δε με πρόσεχε. Άνέβαινα τις άτέλειωτες σκάλες το βράδυ στις έντεκα, όταν πήγαίνα να κοιμηθώ. Το κρεβάτι το εύρισκα άστρωτο, όπως το άφίνα το πρωί: ο νιπτήρας ακαθάριστος: τα έπιπλα και το πάτωμα, γεμάτα σκόνη. Έν τούτοις έστρωνα μονάχος μου και πλάγιαζα, γιατί έπρεπε να ζυγνήσω στις πέντε και να πάγω στην επαγγελματική σχολή, όπου μάθαινα ξυλουργική. Με είχεν εγγράψει εκεί ο μακαρίτης πατέρας μου, που πριν κλείσθι για πάντα τα μάτια, μουε δώσει την συμβουλή: «Να γίνης καλός τεχνίτης και δεν θάβγης μετανοϊωμένος». Μετά τον θάνατο του μακαρίτη, που ήτο πτωχός και δεν είχε τίποτε να μ' άφήσθι, βρέθηκα ολομόναχος, γιατί την μητέρα μου δεν την είχα καθόλου γνωρίσει. Άπεφάσισα ν' ακολουθήσω την συμβουλή του. Και δε βγήκα ζημιωμένος, γιατί έζησα τίμια και εύχάριστα, έπειτα, όταν πήρα το δίπλωμά μου κι έγινα ξυλουργός. Τα χρόνια όμως της μαθητείας μου υπέφερα πολύ. Έπειδή δεν είχα χρήματα να πληρώω, κανείς δεν με περιποιότανε και μ' έτρωγε ή ακαθαρσία. Στάληθινά δε είχα την γελοία εκείνη ύπεροψία των οικοδοσποιών, που σαρώνουν κάθε Σάββατο, για να φαίνωνται στις Κυριακάτικες επισκέψεις νοικοκυρές. Έπειτα δεν είχα και την τιμή να δέχομαι άλλην επίσκεψιν εκτός της τακτικής μηνιαίας της σπιτονοικοκυράς μου για το νοίκι.

— Άλλ' υπέφερα πάρα πολύ, γιατί μ' έπνιγεν η σκόνη και αισθανόμουν άηδία, μόλις ήθελα νάγγιζα κάτι εκεί μέσα. Με μεγάλη στενοχωρία κατόρθωνα να αγοράσω το ψωμί μου.

— Άλλ' είχα μεγάλη μαγία στα βιβλία. Με τα όλγια γράμματα που ήξερα, έκανα προσιτό για μένα κάθε σύγγραμμα λαϊκής φύσεως. Αυτό το πάθος μου εύρισκεν ίκανοποιήσι. Κάθε βράδυ πήγαίνα στη λαϊκή βιβλιοθήκη και διάβαζα δυό ώρες. Δεν έφευγα, παρά όταν ο επιστάτης με είδοποιούσε, ότι θα έκλεινε.

Τότε, βυθισμένος στις σκέψεις μου και στις περιέργες άντιλήψεις μιάς ζωής έκκεντρικής, μέσα εις το πέλαγος των έπαναστατικών τάσεων που δημιουργούσαν γύρω μου τα ρωμαντικά έργα της όμωνύμου σχολής, άναβα ένα ταίγαιο κι έκανα ένα περίπατο κάτω από τις φυτείες των αποκέντρων βουλεβάτων και πάρκων. Έπειτα πήγαίνα να πλავίσω.

Μιά βραδυά, φυσούσε δυνατός άέρας και η σελήνη ψηλά εις το στερέωμα φώτιζε τα πράγματα και τα εξαόλωνε με το διαυγές φώς της. Τίποτε δεν θα ισχύσει να μου εξαλείψθι από την μνήμην την βραδυά εκείνη. Όπως πάντοτε, είχα διαβάσει στη λαϊκή βιβλιοθήκη. Διάβαζα «Φάουστ» από μιά ιταλική μετάφρασι, κι όταν ήλθεν ο επιστάτης να μου πη πώς ήτανε καιρός να φύγωμε, εύρισκόμουν εις το τέλος. Ημπερούσα να τ' άφήσω, μα έλα που η άνάγνωσι μου είχε πάρει τα μυαλά και χρειάσθηκε να του κενώσω εις την παλάμη όσες πεντάρες περιείχε το εύτελες πορτοφόλι μου, για να μ' άφήσθι πέντε λεπτά παραπάνω από την κανονική ώρα.

— Όταν τελείωσα και βγήκα έξω και μ' έκτύπησε ο ψυχρός άέρας, έγινα έρμαιο των άντιλήψεων και των ιδεών του μεγάλου Γερμάνου ποιητού. Η Μαργαρίτα, ο Φάουστ, ο Μεφιστοφελής, η άρραία πλοκή, τα περίεργα πράγματα, το δραματικό μεγαλείο, όλα όσα χαρκτηρίζουν το άριστοέργημα του Γκαίτε με είχαν πάρει σ' άλλους κόσμους. Έβλεπα το γλωμό φεγγάρι, τα δένδρα, που χτυπιώτανε από τον άνεμο, τα σύννεφα, που έλάμβαναν αλλόκοτα σχήματα επάνω εις τον μαύρο Ρωσικό ούρανό και γενόμενον όνειροπόλος. Έτσι, με την φαντασία ίπταμένη σ' άλλους κόσμους και το μυαλό γεμάτο από τους καπνούς, που μου γέννησεν η άνάγνωσις του «Φάουστ», βάδιζα άσυναίσθητως μέσα στην πυκνοφυτευμένη δεινροστοιχία ενός πάρκου.

— Έτοιμαζόμουν να γυρίσω, όταν άκουσα κάτι σαν λυγμούς. Προχώρησα προς το μέρος εκείνο και δεν άργησα να διακρίνω καθισμένη σ' ένα πάγκο μιά νέα ως δεκαεπτά έτών. Μόλις άντελήφθη την παρουσία μου σκούπισε τα μάτια της και προσπάθησε να περιστέλλη την εξωτερικήν του πόνου της ψυχής της. Άλλά μάτην. Όταν περνούσα από κοντά τα της με ρώτησε:

— Τί ώρα είναι, κύριε;

— Κύριος έγω! Πρώτη φορά άκουσα να με προσφωνούν μ' αυτό τον τίτλο. Πόσο ήθελα να έπιδειχθώ στο δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα! Άλλά τί να άπαντήσω; Όρολόγι δεν είχα. Πλησίασα εις το παγκάκι, που καθότανε, κι έκάθισα. Μιά συμπάθεια άρχισε να γεννιέται μέσα μου για τη δυστυχισμένη κόρη, που μου έφερε σύγχισιν εις την πνευματική μου διαύγεια. Άντι να της άπαντήσω εις την έρώτησί της, πράγμα εύκολο όπωσδήποτε, γιατί θα μου ήτανε δύνατον να υπολογίσω κατά προσέγγισιν την ώρα, άρχισα να της άπευθύνω διάφορους ερωτήσεις:

— Γιατί κλαίς;

— Το στήθος της ώγκουτο και η τρικυμία που έμυκάτο εκεί μέσα, δεν την άφινε να μιλήσθι. Το πικρό παράπονο της έπνιγε τας λέξεις μέσα εις τον λάρυγγα.

— Υποφέρει, λοιπόν, πολύ;

— Κατέβαλε μεγίστην προσπάθειαν η δυστυχής και μου άποκρίθηκε;

— Κύριε, έχασα τους γονείς μου κι επειδή είμαι άνήλικος μου πήραν την κληρονομία οι θεοί μου... Με είχαν σαν υπηρέτρια τους και μ' έδωζαν μέσα εις την κουζίνα να κοιμάμαι... Σήμερα μ' έδιωξαν... Δεν έχω που να κοιμηθώ... Έχω από το πρωί να φάγω.

— Λυγμοί της έκοφαν την όμιλία. Έκλαιε και τα δάκρυα αούλακωναν το όρατό της πρόσωπο.

— Άκουσε, της είπα. Μη κλαίς. Κι έγω είμαι όρφανός, σαν κι εσένα, αλλά δεν άπελπίζομαι. Έλπίζω εις τον Θεό.

— Σήκωσε τα μικρά της χεράκια προς τον ούρανό.

— 'Ο Θεός... ο Θεός, που πάντοτε λατρεύω, δεν θα με άφήσθι να χαθώ!

— Αισθάνθηκα ένα ρίγος να διατρέχει το σώμα μου.

— Μπορούμε να ζήσουμε μαζί! Θα σ' έχω άδελφούλά μου. Έχω ένα δωμάτιο νοικιασμένο... Θα μένης εκεί μαζί μου και θα σου φέρνω να τρώγης.

— Ω! κύριε, θα το κάμετε αυτό; Δεν θέλω πολλά πράγματα: ψωμί μόνον... ψωμάκι! Έσείς θα τρώτε πρώτα εις το τραπέζι, κι έπειτα θα παίρνω έγω ό,τι μένει. Έσείς θα κοιμάσθε στο κρεβάτι σας κι έγω θα πλავιάζω χάμω, σε μιά γωνιά.

— Τα έλεγε με τόση άφέλεια, ώστε δεν κρατήθηκα. Την άρπάξα κι' άρχισα να την φιλώ.

— Άδελφούλά μου!

— Ζήσαμε μαζί ένα μήνα. Προς το τέλος του μηνός έγινε ένας φόνος στο σπίτι, που καθόμασθε. Η άστονομία με συνέλαβε ως ύποπτο και τα δικαστήρια με κατέδικασαν εις δεκαετή καταναγκαστικά έργα. Όταν με άπεφυλάχισαν συνήντησα την όρφανή κόρη εις τον δρόμο. Περιπατούσε εις το πλάι ενός κυρίου καλοντυμένου, καλοντυμένη κι αυτή και είχαν εις το χέρι της ένα έμορφο δακτυλίδι. Έβνθισα τί συνέβη. Όταν ήλθεν η ενηλικίωσις της, πήρε την πατρική της περιουσία και παντρεύτηκε.

— Ότε της μιλήσα καν, ούτε αυτή θέλησε ν' άναμείσθι την γνωριμία μας.

— Έτσι το έπεισδιόν μας έσβυσε, μέσα εις την ποιητική έκστασι του φθινοπώρου που γνωρισθήκαμε.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΛΙΝΤΕΡΝΑΑ

ΜΕΓΑ.ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΜΙΧΑΗΛΗΝΟΣ-ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΕΛΑ

“Ερμος τόπος.
Κι’ ολόυθε απλωμένη ή σιγαλιά. Στόν βαθυγάλο πόντο, σάν αύνιγη σταλαγματιά δροσούλας, τὸ νησάκι μιὰ σβύνεται καὶ μιὰ σ’ ἀναλαμπή τρεμολάμπει, ὅταν τὸ λούζουν οἱ χρυσὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἐτοιμη ή βαρκούλα καὶ τὰ πανιά θλανοιγτά, κι’ ἀλάθετος παραβοκύρης ἕνας μου πόθος μύ- νος, στὰ χέρια του ἄς παραδόσουμε τῆς μικρούλες μας ψυ- χὲς στὸν τόπο ποῦ δὲν ἀγγίζει ὁ πόνος νὰ τις φέρει.
“Ἐλα· τί κι’ ἂν ἐκεῖ πέρα ἀνοίγεται μπροστά μας τ’ ἀδέ- χαιον ή ἀγκαλιά;
Θά μᾶς μεθάη ή γνώριμη λαλιά τοῦ ἀηδονιοῦ κι’ ἀπ’ τ’ ἀν- θισμένα δένδρα τ’ ἄέρι ποῦ θά μακροσέρνῃ.
Καὶ ὦ τὴν ἀνέπνευστη μαγεία!
Ποῦ ἀνάμεσα σ’ ἐρεπίτα, ὄντας καταλυτῆς ὁ πόνος θ’ ἀρ- γοδιαθαίνει, ή νύχτα ὡς θά πέφτῃ, τοῦ τραουδιοῦ, τῆς μεστομένης κι’ ἀπαθῆς ζωούλας μας ὁ τόνος, ιαμβικὰ θὲ νὰ ὑψώνεται στὸν γαλάζιο αἰθέρα.
Κ. ΑΠΡΙΑΝΣ

Τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν.
“Ἡ μαμᾶ.—Πῶ, πῶ! Τί κατάστασις εἶναι αὐτή! Ποῖος ξεριζώσε τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ τᾶφερς ἐδῶ μέσα;
“Ο μικρός.—Ἐγώ, μαμᾶ!
“Ἡ μαμᾶ.—Γιατί, κακόπαιδο;
“Ο μικρός.—Γιατί ἔκανε πολλή ζέστη, μαμᾶ, κι’ ἐφοβή- θηκα νὰ μὴ καοῦν.
“Ο μικρός Γιάννης κλαίει, ἀλλ’ ἔξαφνα σταματᾷ.
—Γιατί ἔπαυσε; τὸν ἐρωτᾷ ή μικρὴ ἀδελφὴ του. Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ γίνῃ ἐκεῖνο ποῦ ζητᾷς;
—“Οχι, θὰ ξεκουρασθῶ λίγο καὶ θὰ ξαναρχίσω.
Εἰς τὸν μικρὸν Τάκην ἀνηγγέλθη, ὅτι ή μαμᾶ του γέν- νησε δύο ἀδελφάκια.
“Ο Τάκης εἶναι ὅλο χαρά. Τὴν προτεραιὰν τοῦ εἶχαν δεί- ξει τρία νεογέννητα γατάκια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ δύο ἔβριξαν εἰς τὴν θάλασσαν.
“Ο Τάκης πλησιάζει τὴν κούνια, φιλεῖ καὶ θωπεύει τὰ διδυμα, κι’ ἔπειτα, παρατηρῶν πότε τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο, ρωτᾷ μ’ ὅλη τὴν παιδικὴ του ἀφέλεια:
—Μαμᾶ, ποῖο ἀπὸ τὰ δύο θὰ πετάξουμε;
“Αδὰμ Μενεγάκης

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
“Ἀναστ. Ἰωαννίδην. Ἐλήφθη, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐκρίθη ἀκα- τάλληλον.—Δ. Μπασιόκον. Ἡ ἐπιστολή σας, ή περιέχουσα τὴν λύσιν τοῦ 25ου εἰχὲν ἐλλειπὲς γραμματοσ. καὶ ἐπιληφώσαμεν 10 λεπτά διὰ νὰ τὴν παραλάβωμεν, τὸ δεκάλεπτον, δηλαδὴ, ὅπερ εἶχατε ἐσωκελίσῃ. Στείλατε ἄλλο διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ’ ὄψιν ή λύ- σις. Καὶ προσέχετε ἄλλοτε. Ἐγὼ ἐπαναληφθῇ, σὰς εἰδοποιού- μεν, ὅτι δὲν θὰ παραλάβωμεν τὴν ἐπιστολήν.—Κ. Κούφιον. Ἦτο ἐλλειπὲς ή λύσις.—Αλ. Κόντον. Εἰναιπροσωπικὴ καὶ ὡς τοιαύτη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ.—Βλ. Βαλασόπου- λον. Ἐλήφθη καὶ ἀνεκρηρύχθητε.—Τὸν στείλαντα τρία πνευ- δώνυμα πρὸς ἐκλογὴν εἰδοποιούμεν, ὅτι διὰ νὰ ἐγκριθῇ τοιοῦτον, πρέπει νὰ στηλῇ δικαίωμα ἐγκρίσεως μίαν δραχμὴν.—Τάκην. Τὰ παράπονα εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, βέβαια. “Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἰτίαν των θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ τὴν συζητούσαμεν προφορι- κῶς. Περάστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο.—Ν. Ζαβιτισιάνον. Ἐλήφθη- σαν μετὰ τὸ ἄδρῳσια καὶ διὰ τοῦτο.—Λεων Μέρμηκαν. Κα- νεῖς ὅρος. Στείλατε καὶ ἂν ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν.—Ν. Καρανίτσον. Τοναντίον ἡμεῖς δὲν βλέπομεν καμμίαν σκαϊό- τητα. Ἀπλῶς ή ἐπιτροπὴ σὰς ἐξήγησε τὸν λόγον τῆς ἀργοπο- ρίας, δι’ ὃν παρεπονείσθε. Μὴ εὐρίσκετε στοιχεῖα παρεξηγή- σιως, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑφίστανται.—“Αδὰμ Μενεγάκη. Εἰς τὴν τελευταίαν σας. “Ὅλα ἀποσφραγίζονται μετὰ μεγίστης προ- σοχῆς. Ἐπιμύνομεν, ὅτι εἰς τὸ γραφεῖον μας δὲν γίνεται τὸ πα- ραιμυρὸν λάθος. Τὰ περὶ κληρώσεως θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ μὴ τὰ χαρακτηρίσωμεν. Καὶ ἄλλος ἐξέφρασε τὴν γνώμην αὐτήν. Ἄλλ’ ἔχουν ὅχιον τόσον μὲ τὴν ἀλήθειαν ὅσον καὶ τὰ κουνιά μὲ τοὺς καθρέφτες.—Λεωνίδαν Πολυμερόπουλον. Εἶναι ἀδύ- νατον αὐτὸ ποῦ ζητᾷτε. ἔχετε ἀνακηρυχθῇ μὲ τὸ ψευδώνυμον.

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

ΧΑΡΙΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ
ΟΙΚΟΣ ΙΑΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1870
ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΑ
Μεγάλοι ἀποθήκαι χάρτον Ἐφημερίδων, Περιοδικῶν καὶ πάσης ποιό- τητος.—Μεγάλοι ἀποθήκαι εἰδῶν Γραφικῆς Ὑλης.—Ἐργοτάσια Καταστηκῶν, Φακέλλων, Φωτογραφικῶν χαρτονίων κλπ.—Τμήμα εἰδικὸν διὰ σφραγίδας ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μεταλλοῦ ὡς καὶ δι’ ἐπιγραφὰς διὰ ὁδους.—Ἀτμοκίνητον Τυπογραφεῖον μὲ 10 πιεστήρια.
* ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ — ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ *

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

ΧΑΡΙΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ
ΟΙΚΟΣ ΙΑΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1870
ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΑ
Μεγάλοι ἀποθήκαι χάρτον Ἐφημερίδων, Περιοδικῶν καὶ πάσης ποιό- τητος.—Μεγάλοι ἀποθήκαι εἰδῶν Γραφικῆς Ὑλης.—Ἐργοτάσια Καταστηκῶν, Φακέλλων, Φωτογραφικῶν χαρτονίων κλπ.—Τμήμα εἰδικὸν διὰ σφραγίδας ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μεταλλοῦ ὡς καὶ δι’ ἐπιγραφὰς διὰ ὁδους.—Ἀτμοκίνητον Τυπογραφεῖον μὲ 10 πιεστήρια.
* ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ — ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ *

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

ΧΑΡΙΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ
ΟΙΚΟΣ ΙΑΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1870
ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΑ
Μεγάλοι ἀποθήκαι χάρτον Ἐφημερίδων, Περιοδικῶν καὶ πάσης ποιό- τητος.—Μεγάλοι ἀποθήκαι εἰδῶν Γραφικῆς Ὑλης.—Ἐργοτάσια Καταστηκῶν, Φακέλλων, Φωτογραφικῶν χαρτονίων κλπ.—Τμήμα εἰδικὸν διὰ σφραγίδας ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μεταλλοῦ ὡς καὶ δι’ ἐπιγραφὰς διὰ ὁδους.—Ἀτμοκίνητον Τυπογραφεῖον μὲ 10 πιεστήρια.
* ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ — ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ *

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

ΧΑΡΙΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ
ΟΙΚΟΣ ΙΑΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1870
ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΑ
Μεγάλοι ἀποθήκαι χάρτον Ἐφημερίδων, Περιοδικῶν καὶ πάσης ποιό- τητος.—Μεγάλοι ἀποθήκαι εἰδῶν Γραφικῆς Ὑλης.—Ἐργοτάσια Καταστηκῶν, Φακέλλων, Φωτογραφικῶν χαρτονίων κλπ.—Τμήμα εἰδικὸν διὰ σφραγίδας ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μεταλλοῦ ὡς καὶ δι’ ἐπιγραφὰς διὰ ὁδους.—Ἀτμοκίνητον Τυπογραφεῖον μὲ 10 πιεστήρια.
* ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ — ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ *

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

ΧΑΡΙΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ
ΟΙΚΟΣ ΙΑΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1870
ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΑ
Μεγάλοι ἀποθήκαι χάρτον Ἐφημερίδων, Περιοδικῶν καὶ πάσης ποιό- τητος.—Μεγάλοι ἀποθήκαι εἰδῶν Γραφικῆς Ὑλης.—Ἐργοτάσια Καταστηκῶν, Φακέλλων, Φωτογραφικῶν χαρτονίων κλπ.—Τμήμα εἰδικὸν διὰ σφραγίδας ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μεταλλοῦ ὡς καὶ δι’ ἐπιγραφὰς διὰ ὁδους.—Ἀτμοκίνητον Τυπογραφεῖον μὲ 10 πιεστήρια.
* ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ — ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ *

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

ΧΑΡΙΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ
ΟΙΚΟΣ ΙΑΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1870
ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΑ
Μεγάλοι ἀποθήκαι χάρτον Ἐφημερίδων, Περιοδικῶν καὶ πάσης ποιό- τητος.—Μεγάλοι ἀποθήκαι εἰδῶν Γραφικῆς Ὑλης.—Ἐργοτάσια Καταστηκῶν, Φακέλλων, Φωτογραφικῶν χαρτονίων κλπ.—Τμήμα εἰδικὸν διὰ σφραγίδας ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μεταλλοῦ ὡς καὶ δι’ ἐπιγραφὰς διὰ ὁδους.—Ἀτμοκίνητον Τυπογραφεῖον μὲ 10 πιεστήρια.
* ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ — ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ *

Γ. Ποπολάνον. “Υπὸ τοῦ κ. Γ. Καρακαλά μᾶς ἐστάλησαν 10 ψηφοδέλτια ἄνευ γραμματοσῆμων, ὅτινα ὡς μᾶς γράφει, τοῦ εἶπατε, ὅτι θὰ στηλεῖτε σεῖς Φροντίσατε.

Τέλλον “Αγραν, Θ. Βούλγαρη, Τζήμαν Θεοφάνην, “Χαρ. Ἀγγελόπουλον, Τάκην, “Αλφ. Γεωργίου, Θέμον Στέφην, Φ. Διαμαντόπουλον, Π. Πολίτην, “Αγγελ. Ἀδγερινόν, Γ. Διαμαντόπουλον. Τὰ παρ’ ὧνδν σταλέντα ἐλήφθησαν. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἰδῇτε ποῖα ἐξ αὐτῶν ἐνεκρίθησαν.

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα- στος, ἀλλὰ... σοβαρός, θυμώδης, σκληρός, εὐέξαπτος καὶ μάλιστα στὸ χθεςινὸ χορὸ φάνηκε καὶ λίγο χοντρός ἀπέναντί μου...
—Τὸν συγγαίρω, Κική μου, γιὰ ὅσα ἐπίθετα τοῦ ἀράδια- σες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπε, τοῦ ἔκανες κόρτε!...
Ν. Τσακαλάκης

Εἰς συναναστροφὴν:
—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὰς ἀποκαλέσω. Κυρία ή δεσποινίδα...
—Μὰ σεῖς, τέλος πάντων, τί μὲ νομίζετε;
—Περισσότερον... κυρία.
—Καὶ πῶς ἐνοήσατε τὴν ἀλήθειαν, κύριε;
—Ἀπλυστάτα... ἐὰν εἴσθε δεσποινίς θὰ μοῦ τὸ λέ- γατε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητᾷτε τὴν γνώμην μου!...
Μεταξὺ φιλενάδων:
—Μὲ τὸ παρντόν, καὶ μὲν Φιφίκα!... Αὐτὸς ὁ ἀρρα- θωνιαστικός σου εἶναι ἔξυπνος, ἑυρόφρος, λεβέντης, ἀξίερα

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ

Είναι έμορφες και η σαπουνόφουσες κι' έχουν κι' αυτές λομπράδα και έμορφιά, όπως και η παρθένα, που καθρεφτίζεται και θαυμάζει τα φυσικά στολίδια της. Άλλά σβύνουν και χάνονται... σαν σαπουνόφουσες. Έτσι είναι και τα κάλλη. Λάμπουν και φεγγοβολούν και μαγεύουν, άλλ' έρχεται και μιὰ στιγμή που εξαφανίζονται, διαλύονται και σβύνουν, σαν σαπουνόφουσες. Αυτή είναι η ιδέα, επί της οποίας ο ξένος καλλιτέχνης έκαμε την άνωτέρω εικόνα, ξεγλώντάς την με τον Έρωτα.

